

മനാമുരുക്കി വയല് ലെബൻഡില്

വല്ലവ സജോൻ

மனமுநுக்கி வயல் வெளியில்

வல்வை சுஜேன்

**பகலவன் வெளியீடு
தமிழ்மூலம்**

மங்குமர்க்கி பயல் வெளியில்

கவிதைகள்
வல்லவை சுஜேன் (கவிள்)

உரிமை:

ஆசிரியருக்கு

முதற் பநிப்பு:

ஜூலை - 2003

அட்டை வடிவமைப்பு:
கி. சங்கீதன்

அச்சுப்பார்ப்பு:

அந்திவானம் பதிப்பகம்
புதுக்குடியிருப்பு,
தமிழ்மூர்.

வெளியீடு:

பகலவன் வெளியீடு,
தமிழ்மூர்.

விலை: ரூபா 150/-

பாயிரம்

கற்பனை விரித்த கவிதைச் சிறகில்
பற்பல பொருட்கள் பதித்துப் பறந்தது
நற் கவியாத்து நல்லிசை பரப்பி
தற்காலத் திலக்கியத் தமிழ்மணம் கமழுத்
தந்தார் நண்பர், தகுதியுடைத்தே
பல்லாண்டிந்தப் பண்புறு கவிஞர்
பாரினில் விளங்கி தம் கவி வளர
எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடிக்
எண்ணி வரைந்தேன் இவ்வுரை

வரமுக.

அன்புடன்.
அகநித்தமிழன்
கிழுஸ்னா அம்பலவானர்.

அணிந்துரை

தமிழாடிசை பாடல் மறந்தறியேன், என்று நாவுக்கரசர் அன்று அருளிச் செய்தார். இந்த அமுதவாக்டு இன்று புலம் பெயர் இலக்கியத்தில் மலர்ந்து வருவது மகிழ்வுக்குறியது. இந்த மலர்வில் தன்னையும் ஒர் மலராக ஆக்க முற்படுபவர் அன்புடை நன்பர் வல்லை சுஜன் அவர்கள்.

இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்று வகைப்படும் தமிழ். இசை இடையில் நடநாயகமாக மிளிர்கிறது. இசைப்பாடல்களை இன்று பலர் பாடுகின்றார்கள். சிலரது பாடல்களில் ஒரை நயம் காண்பது அரிது. இன்னும் சிலரது பாடல்களில் பொருட்செறிவு நன்றாக அமையப் பெறுவதில்லை.

திருவல்லை சுஜன் அவர்களின் கவிதைகளை கவிஸ் தழுவிய தமிழ் அரங்குகளில் நானும் கேட்டிருக்கிறேன். நானும் அவர் படும் கவிதை அரங்குகளில் சக கவிஞர் ஆகவும் தொகுப்பு நிலைக் கவிஞர் ஆகவும் இருந்து கவி நிகழ்வுகளை நடாத்தி இருக்கின்றேன். அத்தோடு ஐ.பி.சி தமிழ் வாணாலி மூலமாக அவரது பாடல்களையும் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த வகையில் திரு.சுஜன் அவர்களின் கவிதைகளை படிப்போரும் பாடல்களைக் கேட்போரும் என்னைப்போல் நிச்சயம் தங்களை அவரது இலக்கிய அரங்கிற்குள் இணைத்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

திருவல்லை சுஜன் கவிதைகளில் தெள்ளுதமிழ் புத்துயிர் பெறுகின்றது. அபிராமிப்பட்டரின் அந்தாதி மரபு வெளிப்படுகின்றது. புது வடிவத் தமிழ் நயம் கவிதை மரபுகளை உடைத்து காலத்தின் கட்டாயத்துக்குள் தேணாக ஒடுக்கிறது. பொருள் நயம் களிநடம் புரியாவிட்டாலும் கவிதை கருத்தோடு ஒன்றி நிற்கிறது.

உதாரணமாக ஓன்றைக் காண்போம்.

களத்தில் பெண்கள் எனும் பெண் விடுதலைக் கவியில் தங்க மாலை தூக்கியவர் தம் கழுத்திலெல்லாம் நஞ்சு மாலை தூக்குகின்றார். என்று தன் நெஞ்சத்து உணர்வுகளை விடுதலையின்பால் கவி வரிகளாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இதுபோல் மற்றும் ஒர் பாடலை உற்று நோக்குங்கள் நாடோடி வாழ்வினிலே எனும் பாடலிலே சமுதாயசிந்தனைக்கு மகுடம்தந்துள்ளார் (குறிப்பு; இது ஜி.பி.சி தமிழின் காலைக் கலசம் நிகழ்வில் பாடப்பட்டது) கவிதை புணைகின்றவர்கள் கரடு முரடாக புரியாதபடி பாடுவார்கள். அதை மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். ஒரு கவிதை பாட சிலர் பல நாட்கள் எடுத்து மூன்று நாள் வேதனைப்பட்டு வேதனைவேண்டிக் கஸ்ரப்பிரசவம் போல் ஒரு கவிதைபாடி :ம: என்று ஒரு பெருமூச்சு விடுவார்கள். இது இன்றைய கவிதை உலகம். ஆயினும் இந்தக் கவிதை உலகத்திற்குள் தமிழ் மேகங்கள் குடி கொண்டு நினைக்குத்தார்த்திரத்தில் அழுதம் போல் அரிய கவிதைவரிகளையும் அற்புதமான பாடல்களையும் தந்திருக்கின்றார் அன்பர் வல்லவ சுஜேன் அவர்கள். இவர்தனும் பாட்டில் இனிமை இருக்கிறது. அழுகு இருக்கிறது. எனிமை இருக்கிறது. இவைகளுக்கு மேலே பாட்டில் உயிரோட்டம் இருக்கிறது என்பதைவிட “உனர்வோட்டம்” இருக்கிறது.

(உதாரணமாக) பட்டகடன் தீர்ப்பதற்கு பறந்துவந்த பெண்கள் கொட்டித்தந்த இன்பம் பலகோடி என தனது கவிதைவரி ஓன்றிலே இவர் தமிழை இனிக்க வைக்கிறார்.

(குறிப்பு : இது மாலதி நினைவு நாள் கவிதையில் பாடியது)

“ மெல்லிய வாழைக்குத் தானீன்ற தாய் கூற்றும் ” இதை சங்கப்புலவர் விளம்பி நாயனார் பாடிய கவிதை வரி..... இதன் பொருள், வாழை குலை தள்ளியவுடன் அழிந்து விடுகிறது இந்தக் கருத்தை தன் பாடலில் இணைத்து பட்டு வேட்டியில் பொன் இழை ஒட்டுவது போல் வல்லவைச் சுஜேன் தீருவிலில் மூண்ட தீ எனும் அரங்கக் கவிதையிலே பண்ணிரு வேங்கையின் புகழ் மரணத்தை அழகாகப் பாடுகின்றார். இவ்வாறு கவிகளில் கருத்துக் குவியில்களை பல இடங்களில் காணலாம்.

இவர் ஒரு இயற்கைக் கவி, குழந்தை உள்ளம் படைத்தவர். இவர் உள்ளத்தில் இருந்து கவி வரிகள் ஊற்றெடுத்து வருகின்றன.

புலம் பெயர் லீங்கியத்தில் பிறமொழி ஆதிக்கத் தினிப்பு அன்பர் வல்லவ சுஜேன் அவர்களை எந்தனை வேதனைப்படுத்தி இருக்கிறது என்பதற்கு அவரது விடியல்கவித் தொகுப்பு, புரட்சித்தீயாக இருக்கும் என நம்புகிறேன்.

இவரது கவிதைகளில் எழுச்சியும் வேகமும் நிறைந்துள்ளதாயினும் இந்தக் கவிதைகள் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் அணிகலன் களாக அமைந்திடும் நோக்கு கொண்டவைகளாக அங்கீரிக்கப்படும்..... என்றே நானும் நம்புகிறேன்.

உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்பி தமிழரைத் தலைநியிரச் செய்யும் எம் தாயக்க கவிஞர், கலைப்பாட்டுக்கழகப் பொறுப்பாளர், தமிழீழக் கலையுலகப் பிதாமகர் மதிப்புக்குரிய “புதுவை இரத்தினதுறை” அவர்கள் வல்லவச் சுஜேனின், இக் கவிதைத் தொகுப்பை ஆற்றுகைப்படுத்தி அணி செய்யவேண்டும் என்றும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

அத்தோடு தாயக்க கனவுகளைச் சுமந்து நிற்கும் எம் சிறார்களின் வாழ்வக்கும் வளத் தீர்குமான மேம்பாட்டிற்காய் இக் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவருவது வரவேற்கத்தக்கதாகும். இம்முயற்சி தமிழன்னைக்குச் செய்யும் நற்பணி என்றே நான் நம்புகிறேன்.

வல்லவச் சுஜேனின் கவிதைப்படிகாவில் நனைந்து தூயர வெப்பம் தீர்ந்து தமிழ் கனியின்டு மகிழும் உங்களுடன் என்னையும் இணைத்துக் கொள்கிறேன்.
வாழ்க தமிழ் : வளர்க கவிதை :

அன்புடன்
அகதித் தமிழன்
கிருஸ்னா அம்பலவாணர்.

சமர்ப்பணம்

தமிழ்ம் விடுதலைக்காய் வித்தாகி
மாவீர் கோயிலில் வாழும்
என் இளைய சோதரன்
வெப்பின் பாலையா - பாலேந்திரன்
(வித்துடல் மண்ணில் 21.07.1988),
மருமகன் கப்டன் மோகன்ராம் - பாப
(வித்துடல் மண்ணில் 1987),
மருமகன் கப்டன் மோகன்ராம் ஸ்ரீவரசன் - சோதி
(வித்துடல் மண்ணில் 01.10.1995)
இம் மூன்று மாவீரர்களின்
திருப்பாதங்களில்
விடியல் கவிமலரைச் சமர்ப்பணம் செய்து
அக வணக்கம் செய்கின்றேன்.

நன்றியுரை

என் மதிப்பிற்குரியவர்களே, நன்றியெனும் மூன்றெழுத்தில் என் உள்ளச்சிறங்கை விரித்து உங்கள் அன்பு முகம் காண்கிறேன். என் கவிப்பயண பாதையில் படிக்கட்டுகளாய் நின்று என்னை ஏற்றிவைத்தவர் நீங்கள், உங்கள் அன்புக்கு என் நன்றி. வானலையில் வந்த என்னை கவிஞரங்கள், காலப்பதிவின் எட்டமுதி எடுத்துச் சொல்ல பணித்து I.B.C, T.R.T, A.B.C வானொலிகளுக்கும், TTN தொலைக் காட்சிக்கும் என் நன்றி. வானலையோடு நின்று விடாது தம் வாசலுக்கும் வரவழைத்து காலப்பதிவின் அரங்குகளிலும் என் முகம் பதியவைத்த அன்புள்ளங்களுக்கும் நன்றி. என் கண்ணிக்கவிக் குழந்தை பிரசவித்து உங்கள் கையில் தவழ்கின்றது. விடியல் குழந்தைக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்திருக்கும் இனிய இதயங்களுக்கும். அனிந்துரை தந்திருக்கும் தமிழீழ விடுதலை சவிஸ் பணியக்குத்தின் தலைமைப் பொறுப்பாளர் திரு. குலம் அண்ணன் அவர்களுக்கும், IBC வானொலி பிரசவகள் தலைமைக்கவி திரு. நாவரசன் அவர்களுக்கும், ஒயா அனையென எழுந்து கவிஅனையாய் வீசும் கவிஞருள் திரு. கிருஸ்ணா அம்பலவாணர் அவர்களுக்கும், விடியல் தொகுதியை தமிழிழுத்தில் பிரசரித்து வெளியிடு செய்துதந்த தமிழீழ கலை பண்பாட்டு தலைமை பொறுப்பாளர், கால ஏட்டின் கவிப்பெருங்கடல் கவிஞர் திரு. புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் கோடி.

-வல்லவ சுஜேன்
(சவிஸ்)

மண்ணின் நிலாக்கள்

உலகிலைம் இருன் கணயும் நிலாவே
உறங்கா விழியிருந்தும் - உன் உலாவில்
ஊடல் கொண்டதே எம் விழிகள்
உன்னால் இல்லை எமக்கு, ஒன்க்காலம்

இறந்தும் பிறந்தும்
இன்னல்கள் நிறைந்தும்
புண்பட்டுத் துடித்த போதும்
நெஞ்சம் பண்பட்டு எழுந்தோம் நிலாக்கள்
திரை விட்டு போனதே, விழி கொண்ட கரிய நரட்கள்

நிலவே உன்னேரு எமக்கில்லை கோபம்
கணவேராமும் விழிக்கில்லை உறக்கம்
இறவாமல் பிறவாமல்
இருன் குழந்து விழாமல்
தேயாத ஒனி வாழும் மாவீர மணிகளினால்
கறைந்தது எம் மண்ணில் கற்காலம்
இனிமேல் என்றும் எம்மண்ணில் பெற்காலம்

இடர் கொண்டு இதுன் பறப்பும்
 ஆழி தாவும் நெஞ்சங்களே
 தானியிலே அடும் போதில்
 அடுயியிலே முத்தெத்துத்த
 தாயின் கொடி சேய்கள் நரம்
 இன்னல் கணையும் மின்னல் நரம்
 உலகின் விழியிலும் வாழுகிறோம்

பகவக்கு கதிரோனம்
 இரவுக்கு நிலர் மகனும்
 விடுவுக்கு வேங்கையுமாய்
 விழி வாசல் அழைப்பிறுக்க
 இல்லை இங்கு இது உலகம்
 இரவிவன்ன பகவிலன்ன
 எம் மன்னில் இனிமேல் ஒளிக்காலம்

கண் நீரில் நெய்யிட்டு ~ மெய்ஞான ஒனி பெற்று
 துதிக்கின்றோம் நிலரக்கணை
 கர்த்திகை இதுபத்தேழில்
 மரணிக்க, கங்கையும் சொந்தமாய்
 கண்களில் வெள்ளமாய்
 தழுவுகிறான் தாய் மன்னை
 தமிழ்நிலே ~ இது உன் விடுயற்காலம் ♦

நெஞ்சோடு நினைவுகள்

நினை வெறும் நீரலையில்
நெஞ்சு மெலும் படக்கிடு
துயர் சுமந்து சுமந்து
துவரரங்கள் மூடுது

அவசர கல தட்டச் சட்டம்
துணை பேர்ட்டு
எழும் அநுகையில்
அங்குகள் பதினாறும்
கடந்தன இவ் வேணன

ஊரடங்கு வேணயிலே
உயிர் முச்சை பறித்திடவே
நா பலி கோட்டை யெங்கும்
திறக்காத கதவும் திறக்கின்ற வேணயிது

வெலிக்கடை சிறையின் தடை
விழி பறித்து எரித்திருக்க
பிந்துவுவெவ பண்டர வேணயிலைம்
சிறு பூக்களின் சிரம் தழக்க
கொடுவரன் கை கெரண்ட வெறியினமே
அரியணை அங்ட தமிழன்
அடிமையில்லை அவனியிலே

சிறைக் கதவே தாழினைப் பூட்டு
சூண்டுக்குன் வாழாது
கரும் புலிகள் சிறையிருந்து - சமூ
விழவின் வியூகம் இது

பெரன் நகையில் ஆங்சயில்லை
கன் இமையில் மையும் இல்லை
கை வகையை ஏந்தும் கையில்
கைண ஏந்தி வருகின்றார்
கரும் புலி மர மகன்

நெருப்பு மலரிவன்
கொவ்வை இதழ் குவித்தால்
இறக்கின்றன இருள் மறைகள்
புயலுக்கும் தெரியும் - பூ'கம்ப சாரல் இவன்

புழுக் வீழ்ந்து விழி தயின்றவரே
ஓளரியான்று தெரியுது
விழியினைத் திறவுங்கள்.

தாயகக் கணவு

தாயகக் கணவொரு
தாழா சுமை யெரு
தாயே உன் சேய்கள்

தாய் மடி யின்ற
உறங்கவில்லை விழிகள்
விடியலைத் தேடி
விரிக்கின்றதே சிறைக
இலைகள்

தாயியாரு சேய்க்கும்
தலை முறை விழுதுக்கும்
தாகம் அறநவில்லை
வேர் அறம் வாழ்வொரு
ஊனங்கள் உற்று
உறங்கிஞம் உள்ளம்
எமக்கில்லை

மரணமே..... நில்லு
மலவிரண்ண செய்தது உனக்கு
கல்வி வாங்கவே ~ பன்னி சென்றார்
புள்ளி மரண்கள் நேற்று
அகரம் அழித்து ~ செந்நிறக் குளத்தில்
துண்டுகளாய் - சிறைத்தாய்
ஏன் சொல்லு?

பன்னித் தாண்களா?
 எம் பின்னை உடல்களா?
 இனம் வேறு தெரியவில்லை
 அன்ன யெருத்து கொண்ணியிட்டோம்
 முற்றத்து நிலருக்கனா

மங்கையர் ~ மழுவையர்
 கைவனை நெருக்கி
 இன்னுயிர் பறித் தெருக்க
 குண்டு மழை தனியே
 வந்ததில்லை மண்ணில்
 கொண்டு வந்தாய் சிங்கனமே

அறாது அறாது
 அனல் விழி முடாது
 செங்குத்தி நதி கடந்தோம்

தேவனின் சில்லவயும்
 கேட்புர கலசமும்
 முடி இழந்து வீழ்ந்தாலும்
 தாயக விதையாய்
 தண்ணீர் இறைத்தோம்
 தழிருக்கு பஞ்சம் இல்லை

பகும் புல்லும் பச்சியாற
 பணை மரமும் நிழல் காங்க
 ஓர் தாரியாய் பிறந்தான் தலைவன்

தடையங்கள் வனையங்கள்
 உடைபட உடைபட
 மடை திறந்தே தந்தான்
 மர மன்னன்
 மரதங்களில் ~ மார்கழியே இவன்

மண்ணவன் இவனே
மாதர உன் மடி
மழலையில் முண்ணவன்
உன் மடி தவழ்ந்து
நெஞ்சுரம் கொண்டு, கரிகாலன் ஆணவன்

அலைக்கு இல்லை வலைகள் உலகில்
பெரங்கு தமிழோ...
நீ பெரங்கு பெரங்கு
தமிழின தலைவன் பிரபாகரன்
அறியவைத்தாய் ~ உலகை நன்றத்து

மாணவ மணியின் அலையே உனக்கு
மங்கர புகழ் தந்து - தாயக விடிவில்
தன்னிரனி வீச் மறவர் படையிருக்கு

தமிழ்தாகம
தமிழரின் தாயகம்
கண்ணும் வேலை இது
உயிர் தந்த மரவீர
உதிரத்தின், உரமே
உன்னங்கை, கண்ணது

பன்னம் மேரு பரய்ந்து சென்று
அன்னி வந்தர் சுழம்
அரும்புக்குன் அரும்பும்
தனிகும் வாழ
தந்தஞ்சுவர் தமிழ்தம்
ஏழ்கடல் அலையும்
எம் நீலம் வணங்க
கரை தொழும் இன் நாளில்

தாயக வரனே.....

வெண்பனி மேகம், எங்கே போகிறது
எம் நில மண்ணில் வென்னைப் புறங்கள்
இறக்கை விரிக்கிறது
சமநிலை உயர்ந்து
உலக வரனில் உன்னோடு பறப்பதற்கு

சர் பத்தாண்டுகள்
இடையில்லா போரின்
இடைக்கால அட்சி ஒன்று
தாய் தமிழிழம்
நிழல் தாங்கி வாழ
பூ மஹா பூக்கிறது
பொறு பொறு
உன்னோடு நாழம் பறப்பதற்கு

கோடை வெயிலில் காறல் வரலாம்
குடை வேண்டாம் எமக்கு
வரன் கொண்ட புலியின்
கொடி ஒன்றே போதும்
விடியல் கூரியன் அது

தமிழின தாயகம்
தமிழின தேசியம்
சுய நிரணயம் தந்தே
தாயக வரனில் - தேசியக் கொடி
பறக்கும் பறக்கும்
சுகப்பு மஞ்சள் கூழ்ந்திருந்து

வையகமே உன்வரசல் எங்கும்
வரங்துளி கொண்டு வந்து
வாழ்த்திச் செல்வோம் வேங்கை இனம்
நல்லவர் உயிர்க்கே
உர முத்துக்கள் தந்து தந்து. *

மேதினம் தான் தினம்

நீர் வறண்ட தழையினிலே
நா வறண்டு நிற்கையிலே
மேதினமே உன் உறவால்
நண்ணின்றோம் நலம் வழி

தினமே... மே, தினமே...
அடன்டல் ஓர்முறைதான்
பேரை எழுவாயா ?
அடிமை தணை, அறுப்பதற்கு
நீடியி, வாழும் நீ
நீண்ட தாரம், உறங்குவதேன்?

தினம் தினம் நீ யெழுந்தால்
தனம் ஓரிடம் தரித்திருமா
இனம் சொல்லி மொழி சொல்லி
இன்றுயிரை பற்றிருமா

பேர்க் கொடி தாங்கும் மே தினமே
 ஸூர் கூடி வரழ்வோம் உறங்காதே
 குபதினம் தருவகு ந்தானே
 சுதந்திர தரக குயில்தானே
 உரிமை சிறகை விரிப்பதற்கு
 உன் இறகை தந்தாயே

நாடுண்டு வரழ்வுண்டு
 நம்மின தரழ்வு கண்டு
 எழுந்தட்டேரம் நாம் இன்று

தாணைத் தலைவன், வரவினிலே
 விஞ்ஞாலை சழும், ஒனியினிலே
 தினம் தினம் எமக்கு மேதினம் தான்
 திக்கிட்டும் காணுத
 உன் தினம் தான்
 கூவு குயிலே கூவு நீயும்
 உரிமை குயில் ந்தானே ♦

தணியும் தாகம் தாய் மன்

சொர்க்கம் என்பது நினைமா
பஞ்சவர்ண நிறம் நண்ணது
பறக்கின்றன இதயங்கள்

இல்லாத ஒன்றுக்கு
இறக்கை விரிக்கும் இதயமே
இதுப்பதை இழந்து, எங்கே போகிறாய்

சொந்த நாடு
செரந்த வீடு
செரந்த மெரழி
செரந்தங்களின் சுற்றம்
கற்பணை உலகில் கரண்பது நினைமா

நினங்களை விட்டு
நிறங்களில் வாழ்கிறாய்
நிறம் வாழும் வாண்வில்லும்
நிலம்தனை மறப்பதில்லை

எத்தனை ஜீவன் தாய் மன்னில்
ஏங்குது துயரில் சேர இன்றி
ஏக்கம் கண்ணது வாழ்வு கொடு
தணியும் தாகம் தாய் மன்னில் *

இற்றுமை

குற்றம் செரல்லி
முற்றம் மறக்கும், நெஞ்சே

குற்றம் இன்ற
ஒற்றை மரம்
நத்தம் உயிர் வழாதே

பற்றமத்த நெஞ்ச மென்று
குற்றம் உண தீண்டரதே

குற்றம் அற்ற நெஞ்சேரு
ஒற்றமையில் நியிருந்தால்
அங்காச ஊஞ்சலிலும், ஒரு வீடு
திற்கிக்கும் தேன் கூடு

மஸர் தகும் தேன்பேரல்
ஊருக்கும் தந்து விடு
ஊனம் இல்லர உள்ளத்திற்கு
நுலம் வெல்லும் காலம் உண்டு. ♦

எரிந்த நூலைம்

தனித் தமிழ்மும்
மலர்ந்திட்டு கண்டு
கூவிஞம் வணக்குயிலே

இனி ஒரு காலம்
நாலைம் ஒன்று
ஏரியுமர தனியே

ஏண்டரண்டு அறிஞர்கள்
ஏதியில் எழுதிய
அரும் பெரும்
சுவடி யெல்லாம்
மடல் தறந்த வாழையாய்
குடை தந்து நின்றிருக்க
நிழல் தந்த வீரு அது

கொடியவர் நெஞ்சகம்
நெஞும் பகை கொண்டு
கொள்ளியிட்டுச் சென்றதனால்
ஏம் உளம் ~ உயிர்
விட்டு மீண்டதம்மா

அன்ற இட்ட தீ.....
கொண்டு சென்றது ~ ஒரு
லெட்சம் நால் கிளியே
அன்ளக் குறையா
கனஞ்சியம் என்பதால்
அன்னி யிட்டர் தீயே

வெந் தணல் நடுவே சாம்பஸாகிய
யாழக நாலகம் மேல்
வர்ணன் கூட
வராமல் போனதேன்
குந்துமி துளி கொண் டே

கொற்றவர் அல்ல
கொடுங் கோலரே
வெந்தணல் வீசியதால்
தெந்துசகம் ஏறிந்து
ஏழந்து விட்டேரம்
எம் தீழும் மீட்டிடவே

இனியரு தலைமுறை
கொடும் தீ கருகி
விண்ணகம் செல்லாது
மண்ணகம் மீட்கிறான்
மாவிரன் பிரபா
மலர்தழ் நண்கிறது

கண்ணீர் நியத்தி
கணை ஏந்தியதால்
மழைத் துளி நண்கிறது

மங்கையர் கழுத்தும்
தங்க மரலையை
மறந்தது சுழுத்திலே
தமிழ் மகனே
நஞ்சு மரலை
அணிந்தான் காத்திலே

அடிரம் அடிரம்
 உடல் வீழ்ந்தாலும்
 அணவச் செருக்கடக்கிடுவேரம்
 சம உரிமை
 நிக ராட்சி
 சமத்துவப் படுத்திடுவேரம்

ஈழத் தலைவன்
 உலகத் தமிழர்க்கே
 உதயம் அகின்றான்
 கால தேவனின்
 கல்லறை கடந்தே ~ ஓய்ய
 அலைதனில் வரழ்கின்றான்

மிறக்கும் மலரும்
 இறப்பை வெல்லும் - இது
 எங்கன் யுகம் என்றான்
 உலக அரங்கும்
 அவன் அகம் அறிந்தே
 குணைக் கரம் இலைகின்றார்

கடவிடும் குயிலே
 ஒரணி நின்று
 பேரணி செல்லுகிறோம்

தீயினை வளர்த்து
 எமதுடைய ஏரித்து
 கண்ணமிட்ட கன்வன் எங்கே
 எமணிடம் தானே
 அனுப்பி வைத்தோம்
 அவனிடம் கேளுங்கள்

வரழ்ந்திடத்தானே..... பேர்க் களம் எல்லாம்
 வளர் பிழை தான், இனியியக்கு
 வர..... வர..... குயிலே
 புவனந்தரன், தனி ஈழம் நமக்கு ♦

கொதிக்கும் விழி

சீவக்கும் வரனே

கிழக்கு வரனே

விடயவுக்கே, உன் நீற மாற்றம்

(சீவக்கும்)

இரவா பகலா தெரியவில்லை

இமையும் உறங்க நினைக்கவில்லை

விடவுவத் தேடும் விழிகளிலே

என்றும் இல்லை உருமாற்றம்

கொதிக்கும், விழி அலை நெநுப்பினிலே

விடுதலைத் தரகம் தணிகிறதே

(சீவக்கும்)

யுத்த மேகம் கலையவில்லை

இரத்த நதிகன் காயவில்லை

வேங்கை விழி உறங்கரது

வேடன் அம்பில் சாயாது

அச்சம் ஏது வாழ்விலே

அடிமைத் தோர்கள் இல்லையே

தென்றல் வந்து சேருமே

துண்பம் எமை நிங்குமே

இலட்சியமே சுத்தியம்

வெற்றி எங்கள் நிச்சயம்

யுத்த களம் வெல்கிறோம்

அண்ணன் படை நாங்களே

(சீவக்கும்)

மேற்கே குரியன் மறைந்தாலும்

ஈழச் சூரியன் உறங்கரது

பகுத்திர் பஞ்ச வெட்டிக்கும் வரை

இலவு காத்துக் கொள்ளாது

விடியும் வாழ்வு ~ விடியும் விடியும்

முடியும் இவனரல் ~ முடியும் முடியும்

விடவுவத் தேடும் விழிகளே

விடியல் சமூம் தெரிகிறதே.....

நிலத்தின் அழுகும் - புலத்தின் எழிலும்

அழுகுக்குன் அழகை வைத்து
அலை மேவும் கடல் மிதந்து
ஊருக்கோர் வாசம் தந்து
அழகழகாய் பூத்தது
எம் நிலத்தின் அழுகு

சிவந்து வரும் வானத்திலே
ஓனிரந்து கொண்டும்
விண் மீண்கணை தேடி
ஏத்தனையோ இரவுகள்
ஏங்கெங்கோ தொலைந்தரவும்

ஒனி பிறந்து இருன் நீங்க
கூடரச் சேவல் கூவி எழுப்ப
அல் அரசின் ஊஞ்சலிலே
பன்னி கொண்ட புன்னினமும்
எழுந்து பருமே சிந்து
பகலவனின் முகம் பார்த்து

கடலன்னையின் சீதன கொடையில்
நீர் சுறுகை பரவாடை கட்டி
வாவி குனம் கேணிகளால்
வரப்பு நிறை வயல் வெளியியங்கும்
நீண்ட தாவணி குடி
நில மகன் நித்திலம் கொழித்திருக்க

மங்கள நான் மலர் இதழாய்
திங்கன் எல்லாம் விடியக் கண்டு
காதலிக்கும் கண்கள் கோடிக்கும் கோடி
காலம் கணல் வீழ்ந்தவிதன்று
சினேகம் தொலைக்குமேர விழி, தேழி

அறவும் அரசும் வேம்பும்
வரழை இலையின் வணவும்
தென்றை பணை தண்ணயும்
தென்றல் தொட்டு தெம்மாங்கில் அடு

தகில் தரும் மேகழும்
மழை கொண்டு வரும் முன்பு
ஏழு நிற வில்லெடுத்து
விழி சேர்த்து விளையாட

கரைதவழும் அலை நூற்றுக்குள்
சிறை இருக்கும் உயிர் கற்றை
கடலோர நண்டுகளும்
கால் பதித்து சிறை மீட்க
கடல் தொடும் வரந்தையும்
உன்னங் கை நீருக்குள்
வரணம் கலையாது வைத்திருந்தோம்

கையுக்குள் வரணம் எங்கே
கடல் நீரின் நீலம் எங்கே
கண்டு மழை தீயிலே
கெரள்னையிட்டோர் கொடுமையினை
கண்டு தாழுமேர நெஞ்சு

புலம் பெயர்ந்தும் விழிகளிலே
புலரலையே விடியல் ஒன்று
புலத்தின் எழில் மேரகத்திலே
திறந்திருமேர தாழ்பாள் முடிய மனசு

புலத்தின் எழில் கோபுரத்தில்
புன்னிவைத்தின் பாடல் இல்லை
சிற்பங்கள் சொல்லுகின்ற
சர்க்கரத்தின் கவருகள் இல்லை
முக்கால இயற்கையின் குழலும்
இயந்திரமாய் கழவுகு இங்கே

கர்க்கால ஒடை நிறும்
 கூதலிலே உறைந்து நிற்க
 பச்சை வன சோலைகளும்
 அடை கணந்து மருத்திறுக்க
 மன்மதல்லை செய்யும் மஞ்சள் முகத்தோன்
 கோடை உஸ்னம் தான் கொடுத்து
 கொஞ்சிப் பேசி குலவுகின்றான்

கட்டவிரை கண்ணியலும்
 கண்ணி மலை பெண் வைவநும்
 மாறப்பு துணியையும்
 மலர் மேனி சேர்க்காமல்
 மஞ்சள் முக மன்மதனையே
 கூதலிக்கு அணைக்கின்றான்

அழகுக்கும் எழிலுக்கும்
 அந்தரங்க பேதம் இல்லை
 மனக்கும் மர்க்கழிக்கும்
 மரகுப்பும் கேபாம் இல்லை
 புலத்தின் எழில் வணக்கிளிகள்
 விழி வழி மற்றதாலும்
 வலை வீழர விழி மணிகள்
 தரய் நிலத்தின் பேரழகை
 நிதம் சுமந்து வாழுகம்மா
 எழிலில் கொஞ்சும் புலத்தினிலே.   ♦

வீரவோங்கை கேணல் சாங்கரின் நினைவாஞ்சலி

வரனத்து மலர் உதிர்ந்து
வரி எழுதிப் போகும் நேரம்
ஊர் உறங்கா விழித்திருப்போம்
மின்னும் தங்க வரிகள் தந்தகு மேகம்

காணகத்து தீ வீழ்ந்து
கறுப்பு யூலை கரைந்ததினால்
கூடு விட்டு செல்லா உயிரும்
வீதி வழி நீராயக் கிடக்க
தொலை காரம் விழியிருந்தும்
தென்றல் மீட்ட வந்தாய்
சங்கர் அண்ணார்

செங்குத்தி கலந்த விழி
செப்பன்ட உயர்ந்த விழி
இருன் தனை இங்கு விட்டு
இஹம், இஹம்பதில்லை முன்னால்
குடிராஸியே உணை சாயவைத்து
விழி மூட வைத்தார் இன் நான்

கடல் கடந்து நிலம் பெயர்ந்து
வரன் பறக்கும் இலக்கினை தொட்டும்
கற்ற கல்வி கையிருத்தி
மன் மீட்க எழுந்த மறவே
வரன் படைக்குவழிவுகுத்து
வரன் உயர வைத்தவன் நீ

காற் செழுந்து கை வீச
காம்பை விட்டு உதிரும் இதழ்
மன் மீது புரண்டாலும்

கரம்பினிலே காயிருந்து
கனி தந்து விதையாகி
பல்லாண்டு வாழ்வது போல்
கனல் சிந்தும் கணை ரந்தி
கனம் தனிலே கரு விதைத்தாய்
விதை வெட்டத்து விழுதும் ஊன்று
விருதலை அருவி பெருகி வர

விட வென்னி நி.....
விழி முடி
விடயலுக்கே மறைந்து விட்டாய்

உம்மை பெற்றவனும் பேதையல்ல
பேர்க்காத்தில் புறமுதுகல்ல
விட்டுக்கு ஒருவரஸ்ல
நாட்டுக்கு அறை சேரதற்க
நீவீர் தியாகி

தேழன் கை தேழ் இழந்து
உருகுகிறான் தலைவன் இங்கு
சர் பத்து அடைக்கன், கனத்தின்
உற்ற துணைஇணை மிர்ந்து

ஈடு மலர் இதழ்களே - நங்கள்
உதிர்வதில்லை கனத்தில்
தியாக ஏட்டில்
உதிர்த்தில் வரி எழுதி
உலகின் கண் தந்துவிட்டார்

மாவீர தெய்வங்களே
ஏற்றிய தீபத்தில் நீர் இருக்க
இருன் தாங்குமோ சூழத்தில்
பேற்றுவகிறோம்
உங்கள் திருப் பாதம்
பெரன் மலர்கள்
உமக்கே அர்ப்பணம்
சரந்தி ..... சரந்தி ..... சரந்தி.   ♦

மணித மனம்

வனக் குயிலே உன் பரடல்
தனம் தனம் ஓலிக்கும் நேரம்
மற்றிகன வரழா மனச்சிற்கு - ஏனோ
உன் குரல் கசக்குது இன்னும்

அப்புரு நாறு அப்யுணா கண்டும்
அப்பையின் வயக் முதிரா நிலையில்
வெள்ளும் இடம் கொள்ளா அளவில்
விண் மீன்கணையும் அள்ளிட தடிக்குது தனம்

இசைக்குயில் உனக்கு இறக்கை யிருந்தும்
பறப்பதில்லை நி, கணவலையில்
பறக்குது பறக்குது மனித மனம்
ஈண்டை விட்டு குளியில் அறைக்கும்

நிறம் மாறும் மனசே விலகிவிஞ்சு
வேர்க்குது சிலைக்கும் நிலா ஓளியில்
ஓனியலை தொடரத இடங்களெல்லாம்
தொட்டுடத் தடிக்கும் உன் விழி யலையில்

மலருக்கு மலரின தாவும் மனமே
மலரிதழ் உன் பஞ்சவையல்ல
அதிமுடிந்தால் அதிர நிலமே
சோலை நிலமும் செரந்தம் அல்ல

பாலை வனத்தில் பயணித்திருந்தால்
தாகம் உனக்கு புறிந்திருக்கும்
புயலின் பிழயில் சூழன்றிருந்தால்
அமைதியில் உன் மனம் அமிழ்ந்திருக்கும்

உதிரும் முன்னே எழுந்துவிடு
வரத்துவி தகும் முகிலைவே
அதை குமிழ்கள் உடைந்து விடும்
அரும்பும் நெஞ்சந்தை அலையில்

மனமே மனமே மயங்காதிரு
மலரினம் பேரலே கலங்காதிரு
புலரும் போதில் மனம் வீசு
மந்திரன் தேரட்ட மல்லிங்க பேரல்.   ♦

கருணை விழி

அதியும் அந்தமும்
நன் அறியேன்
ஜோதியில் உன் விழி
ஓன் கண் பேன்

விழியின் ஓயியில்
நீ - மிருக்க
அந்தாதி அருவி
நர ~ தெழிக்க
நன் அடி சரணம்
அடைந்து விட பேன்

மிறப்பும் இறப்பும்
ஓயிம்ட ஓம்
மனசை மரணம்
எழுயிப்பதில்லை

அந்தியில் உறங்கும்
கத்ரவணை
கரலையில் எழுப்பி
தருபவன் நீ

சந்தீர் சூரியர்
நேரக்கர திருந்தும்
உன் விழி நேரக்கிய
விழியிட மே
குண்டல ஒளியில்
முழு நல்வை
கரர் இருள் நாளில்
கரண தந்தரய்

உன் மஸர்ப்பாதம்
கரம் தொழுகு
நெஞ்சம் நிறைந்த
ஊனிச் சுட்டை
என் பின்னை கையில்
கீகரகுத்து விட்டேன்

அவன் பின்னை வருவான்
அவனிடம் வரங்க
அன்றம் இருப்பாய் - நீ
உலகின் கண்
கருவனை கண் மஸர்ந்து. *

புதுக் கோஸங்கள்

புன்றி வைத்து ~ மர
 கோஸங்கள் பேர்ட் பெண்கள்
 புகுக் கோஸங்கள் போகுகின்றார்
 புட்சி தீ அனலால்
 பூமி பந்தில்

எதிரே என்ன ஏழமலையா
 தீயை தறண்டிடும்
 தீயலை இவர்கள்
 அடிழ்கடல் மீதிலைம்
 அட்சி புரிந்தார்
 அபிராமி நன்யானி அதிசுக்திகள்

காலத்தை வென்ற கரிகாஸன்
 புகுமைப் பெண்ணை
 எம் மண்ணில்
 படைத்து விட்டான்
 சமூப் படத்தின் கோஸங்களை
 பாசறைக் களத்தில் வரைகின்றார்

சேற்றினில் தரனே தாமரைகள்
 தாமரை இலையில் துளி மணிகள்
 துளி மணி தவன்வது துயரில் இல்லை
 நிழல் தகும் தாமரையை நீவி விடுகிறது

ஐதி மத பேதங்கள் யாரிட மோ
 வேதங்கள் இன்றி வென்று விட்டான்
 எதிர் வரும் காலம் எங்கள் கையில்
 எவனுக்கும் அடிமை நாம் இல்லை.

நாடோடி வாழ்வினிலே

நாடோடி வாழ்வினிலே
நெஞ்சம் தன் கரங்கலையே
ஊரோடு உறவுமங்கே
என் நெஞ்சை அன்றுதம்மா

ஏன் பிரிந்தேன் என் நிலத்தை
எமன் வகுவரன் என்றோ அஞ்ச
களம் கண்டும் கண் முடி
கடல் தரண்டி வந்துவிட்டேன் - நாடோடி

போரோடு ஊர் இதுக்க
பேரராடும் புலி இதுக்க
வேருக்கு நீர் இன்றி
விழவுக்கு ஏன் இறைத்தேன்

பகை மீட்கும் நேரம் என்று
களம் வெஸ்லும் சிறு பூவும்
விலையின்றிக் கொடுக்குதம்மா
விடியலுக்கே தன்றுயிரை

பனி வீழும் நிலம் நடந்தும்
என் பாதம் குன்றலையே
பஞ்சஸ்வையில் நாவுறங்க
விழி நீரும் நிற்கலையே - நாடோடி

விடியலிற்கு என் செய்வேன்
விலையேதும் கொடுக்கலையே
விடியும் நான் வரும் என்று
விடியலுக்கேன் காத்திருக்கேன்
நெஞ்சே.....நெஞ்சே....நெஞ்சே
எனன் நீ.. தரங்கு
பொங்குதமிழ் அலையினிலே
சிறு குளியாய் நாவும் சேர ஫

பிரசவகளை உறவு

வரளினாலிப் பிரசவகளாத்தில் வந்த
தமிழ் உறவு வல்லவ சௌநீன்
தந்த கவிஞரத்துக்களேர ராணாம்
சந்தக் கவிஞரை சிந்தையிலிருத்தி
சொற்கோர்க்கும் வர்க்கம்
வல்லவ சௌநீன் பக்கம்

விஞாக்கலை உணர்வுடனே
கவிஞரத்தை விஞாக்கமுயலும்
புதக் கவிஞரத்தையான்
தாய் மண்ணைக் காத்து நிற்கும்
ஏங்கள் கரவற்கிடய்வங்களை
தன் கவிஞரத்துப் பிரசவத்தில்
நினைத்துநிற்கும் பரங்கினர்.

கிராமிய சொல்லிலிருத்து
நட்டு நடம்புக்கண
பாட்டாய் தகுவதற்கு
யாழுபாடும் பண்பாளன்

தன்பாட்டில் இல்லாமல்
தரயகக் கவிஞருடன்
முன் நேற்பாட்டில்
முயன்ற தருகின்ற
முதற்படைப்பாய்
வரும் கவிதைகள்
உளம் கொண்டு
பிரசவகளாம் கண்டு
வரும் கவிதைகளாதலரல்
மனம் கொண்டு வருத்தகி
மகிழ்வடைகின்றேன்

“செவிக்குத் தேன்பாயும்
கவிக்கு அழிகல்லாம்
புவியிசை மெய்யுரைத்தல்
உரைத்தபடி கரத்தல்” *

பேரணி, பாரு நீ

பேரணி, பாரு நீ....

ஓரணிதான்

உலக தமிழ்னம் இனி.....

நலம் குன்றர ஒன்மில் நல்லிரனி வீசுதழி

பெரு நிதி யின்றி

பெரும் படை யின்றி

பேரிட எழந்த புலியனி இது

பேரிஞ்சும் கனம் தனில்

கூட்டும் வரகையில்

தமிழ்ன காவலரம் வரழுது

உலகே..... தடை, நீ என்ன இடுவது

உணவுத் தடை

மருந்துத் தடை

மொழி உரிமையும்

சிரிக்ஞுக்கில்லை

உளவியல் விச ஊசியினால்

ஐனன சிகுவின், உயிரும் கொய்து

ஐனநரயக அட்சியில் ஜம தர்பார் நடக்குகு

உரிமைகள் இழந்து

உடமையும் இழந்து

படையனி திரண்டு

ஒரு முகமாய் எழந்து

உலகே உன்னிடம், பேசுகிறோம்

அண்டிரன் சமரதானம்

அரு கிருக்க

அருவி வரும் தீ யென

தட்ட யெழுந்தாலும்

அலையது நாலும் ஓயரது

எழும், அலை ஜிந்தும்

மரமன் கீட்டு மீட்டிய யாழை

மீழிசை மீட்டுக்கிறோம்

யாழ் நரம்பினை பூட்டு

விஞ்ஞலைக் கதிரில்

விடியும் அழைக

பாவலர் நர பாரும் முன்னே

பாரு குமிலே, பைந்தமிழ் மொழியில்

நிலை மறை நிழல் அல்ல

நீதம் வீழும் இருளவில்

கலை மறந்து கன்புலிதியன

நிலம் மீட்கும் வேண்டியது

முழங்கு முழங்கு

வெண் பனிக் குமிலே

பேரணி இனி ஒரண்தான்

ஒரண்த் தலைவன்

ஏம்மின காவலன்

தேசியத் தலைவன், மேதகு பிரபாகரனே

நரடு நமக்கென்று விடகிறது

நூடு பனித்தினர அழிகிறது

வே ரோடு மரமாய்

நிலம் நின்று

கனிதகும் மலரிதழ், தெறைக்கு

பாருவேஶம் குயிலிடன், பூராணம்

புலகும் பெரழுதினில் எமதீழும். *

தாஸாட்ட வருவாயா

தரஸட்டுத் தந்தவனே
கேணாய் இனிக்குது உன் ரகம்

தாயே, உன் தரஸட்டில்
எத்தனை எத்தனையோ
இன்ப வரிகள்

எவர் என்னை அடித்திருந்தாலும்
அவரை எல்லாம் நி அடிக்க
அவர் இழுது நீர் மஸ்க
நரன் மகிழ்ந்து உறங்கவேண்டும்
மழலைக்காக உறவை யெல்லாம்
தரஸட்டி அடிக்கும்
தாயவன் நீதானே

அப்பன் அடித்திருந்தால்
அல்லித் தண்டால் அடித்திருவாய்
அம்மான் அடித்திருந்தால்
அலரித் தடியால் அடித்திருவாய்
எத்தனை வரிகள் எத்தனை அடிகள்
அன்பு உறவின் பாசச் சுறையில்

அந்த நன் அந்த வேதன
என் பெயரே
எனக்குத் தெரவதில்லை
அடுத்தவரின் பெயர் சொல்ல
நான் சம்பந்தனர்ய்
நான், பிறக்கவும் இல்லை
தாஸரட்டன் இனிமயிலே
உறவு மறை கற்று
உறங்கிக் கொள்வேன்

இன்று என்னை அடுத்துள்ளர்
எத்தனை எத்தனை பேரம்மா
அத்தனை அன்பு ஸ்வேதனையும்
நீ அடிக்க
நான் மகிழ்ந்து
உறங்க வேண்டும்
இனந்தென்றால் தாஸரட்ட
இன்று நான் இல்லையாம்மா. ♦

சீதனம்

சின்ன வெளிச் சீமையிலே
சீமந்தம் தேரும்
சின்னவனே
சீதனச் சந்தையிலே
என்னவிலை உன் விலை

கருப்பங் சாலே விருப்பம் உனக்கு
கருஞ் சீ ஏதற்கு கறுப்பாய் அதற்கு
கட்டு விரல் காட்டாதே
கட்டு விரும் நெநுப்பு

மரணம் இழந்த மரணிடா
மண்ணில் வைரம் பெண்ணாடா
பெட்டகம் திறந்து அன்னி எடுத்தாலும்
அன்னக் குறையா அச்சயம் அவனே

நந்தனையாலே வரசம் இழந்த
பூவே புயலாய் வீசுகிறான்
பூவின் வரசம் வேண்டுமரணால்
உன்னை கொடு தன்னை தகுவான்

சாக்கடை நீரில் இன்றுமா ஓடம்
வரழ்க்கையின் பாடம்
வந்து உணை சேரும்
இன்று நிரு.....
வேலியில் குறையான்
நானை உலகில்
செல்லாத்துப்போகும்
வேலிதான் நியம். *

கண்ணாடு விம்பலம்

இமையில்லர விழி எனக்கு
இரவுகள் எனை அஹழத்தால்
உறங்கிடுவேன்
ஓரி இழந்து

அஹணத்த இருள் அகலம் செல்ல
ஓரி பிறந்து விழி திறக்க
தேய்ந்து
நிலர நின்றிருந்தான்
விழிக்குள் விழிவைத்து
என் முன்னரால்

பார்த்த முகம்தான்
பகுவம் புத்தம்
பழகிய ஏழில்தான்

யாரும் அற்ற, நேரம் என்று
அடை குறைத்து
ஜாடை செய்தும்
தொட்டதில்லை நான்
அவன் பட்டுடைலை
கைக் கெட்டும், கூரம் இருந்தும்

யார் கை பட்டு
நானுகிறான் இன்று

அட்டா.....
நேற்றிரவு
இவஞக்கு முதலிரவு
பூத் திரியும் குறைத்துவிட்டான்
நான் பார்க்கவில்லை
ஒரே இருட்டு. *

கீரிமலைக் கேணியிலே

பெண் ~ கீரிமலைக் கேணியிலே
 கெண்டை மீனாய்
 நீந்தும் மச்சான்
 கேணி நீர் நிறைஞ் சிருந்து
 கெண்டை மீனை தேடுது மச்சான்

இப்பை ~ எந்தன் இனம் ஏற்றகயிலே
 கேணி நீச்சல் எதக்கு புன்ன
 கால் நடந்த ஊரெல்லாம்
 காட்டாறு வென்னம் புன்ன

நீச்சலிட்டு நீச்சலிட்டு.....
 நாயும் பேரனேன் வேவு கரண
 நல்ல செய்தி கொண்டு வந்து
 நம் தலைவன் காதில் செரல்ல

இப்பை ~ இருட்டு வழி காட்டுக்குன்ன
 சச்சம் முன்னு கூட்டுக்குன்ன
 அடு விழி உழகு சென்று
 அறிஞ்சு வந்தேன் புன்ன
 காலன் துகை

பெண் ~ மந்சன் தேச்சு குளிச்சுப் புட்டு
 நன் இருந்தேன் தனிமையிலே
 பூப்பறிக்கும் ஏவல் படை
 கழுந்துவிகரண்டான் வரசலிலே

பூட்டு வைத்த கதவும் இல்ல
 பூவுக் கீங்கே கரவல் இல்ல
 மச்சன் உனை வைச்சிருந்தேன்
 பூப்போன்ற நெஞ்சத்தில்
 எந்தன் விழி நீரினிழும்
 நச்சவிட உன் மனக

அலை ~ உற்ற நண்பன் கால் கழச்ச
 நச்சு நரகம் உயிர் குடச்ச
 நண்பன் விழி நரன் அலைச்சேன்
 நெஞ்சம் இன்னும் அறநலையே
 கேளி நீர் நிறைஞ்சிருந்தும்
 வரழை மர நிழவும் இல்ல
 மஞ்சன் நிலர் உன் முகத்தில்
 கணவிட்டது யாரு புள்ள
 கண்ணமிட்ட கை பறிச்ச
 உசி விருத்து
 கொண்டு வரறேன்
 சுழி முஸ்வல சுரம் வரழ
 உதிரம் சொற்வேன் வேங்கையரக. *

கூண்டுப் பறவை

செம் பெரன் சிலை யென்றார்
 சிந்தும் புன்னகை கரும்பென்றார்
 மஞ்சள் மாலைய் பொழுதினிலே
 பஞ்சவர்ணங்க கினி யென்றார்

சின்னச் சின்ன ஆடைதனில்
 எண்ணாக் சிறைக நரன் விரிக்க
 சித்திரம் அறியா சிற்பிக்கோ
 சிறைக் சிறைக சிறைத்து விட்டார்

ஐந்தி மஸ்லிப் புக்கனும்
 கூந்தல் சேர மறுத்துவிட்டேன்
 மஸர் மீது கோபம் அல்ல
 மஸ்ரும் என்போல் பெண்ணைய்பதால்

வசந்த கால வனப்பை என்னி
 வரன் மஹழக்கு ஏங்கவில்லை
 முன்னி ஸர்கும் ஹெஷர நரன்
 தென்றல் என்னைத் தீண்டவில்லை

வர்ணம் மாறா வராவில்லோ
 என் வரசல் மறங்கவில்லை
 வணாந்து நிற்கும்
 வர்ணம் கண்டும்
 விழிக்காலே விரசம் இல்லை

எறிமலைய் மினம் பெருத்த
பரவலவன் பந்தம் நன்
மடை திறந்த நெருப்பாற்றில்
தருப்பாறைத் தகணம் செய்து
விருத்தலை விலங்குடைத்து
விரித்துவிட்டேன் இறக்கை தணை

மேன்மை கொண்ட பெண்மை யொன்று
ஆண்டில் மலருது
திங்கள் ஒன்று
ஷத, மசி, பங்குனி எட்டில்
பருது சிந்து
வனக்குமிழும் எழுந்து.   ♦

அகங்கனும் முகங்கனும்

பேச்சுக்கும் முச்சுக்கும்
அகங்கனும் முகங்கனும்
உயர் வரழ்வுக்கு, தணை யின்றி
பறிப்பதேன்? தீணம் தீணம் துழிக்கனும்

சீர் கெரன்று வரழும்
நேர் கெட்ட அகமே
மலர்த் தொட்டம் மேய்ந்து
மரணல் யிட்டு வரழ்வதேன்

அகம் ஒன்று வரழு
முகம் ஒன்று தந்து
பரம பிராவின் பரதத்தில்
சுமை தணை கொடுத்தாலும்

பாவத்தின் சம்பளம்
கை இருப்பை அகலாரது
அடி தொடரும்
உன் அடியுள் முழுகும்

விடியாத வரழ்வுக்குன்
சுய விடிவைத் தேடு
வில்லை போகாதே
வீணாரின் கையிற்கு
இல்லாத உறவுக்கெல்லாம்
இல்லை யொன்று பேருகிறாய்
கல்லாத மரந்தர் என்று
உறவையே மாய்க்கிறாய்

மனிதம் மறந்தாய்
உன்னை மறந்தாய்
மனிதனையும் மறந்தாய்
உன் அகத்தை விவகைப்பதற்கே

பகுத்த பலரவில்
முகத்தில் முன்னிருந்தும்
அகம் எலாம் தந்திருக்கே
கணை கணையாய் இனிப்பி

விடி வரனில் விரக்கு
இருன் இல்லை இலை விலக்கு
அகம் வரழும் முன் அகற்று
இனிக்கும் கணையாகட்டும் இதயழும்

மெல்லத் திறக்கும் உன்னக் கதவில்
புனிதம் பிரவேசித்து மனிதம் வரழவைக்கும். ♦

செஞ்சோலை மலர்கள்

நம் நாடுணர்டு வீடுணர்டு
நம் மண்ணில் வேர் எகரணர்டு
சேர்ந்துணர்டு வரழ ~ நாம்
வரணில், மழு மேகம்தான்

கிளியே.....,
நீ வரழந்த கிளன உடைந்து
குயில் பாட்டு ஒலி அழிந்து
குழி வீழ்ந்ததே கானல் இழையோடத்தான்

கரம் இல்லர இறவெக்குத்து
கனம் நீங்கி புலம் பறந்த
ஏம் உயிரே.....
நிலர வந்திருக்கு வரணிலே
நிலர சேரய வேண்டும் கையிலே
கனம் ஆகும் இவ்வேணை
கலையாங்கன் காயலரமர
செஞ்சேரலை, கரந்தன் வனத்திலே

ஆண்டாணர்டு இநு கோடி
இவர் வரழ நிதி தேவை ~ சிவக்காதோ
உங்கள் எகரணடக் கரங்கள்
கனம் நீங்கி கரைந்து விடும்
கனல் மேகங்கள்
செஞ்சேரலை பூக்கள் மனம் வென்னைதான்

ஸ்ரீ வெங்கல்ஷம் காற்றாக்குனர்
தி, வீழ்ந்த வரழ்வோரு
இன் நில்லையே
அதன் தெம்மாக்கு தான்
அடிட்டும் அடிட்டும்
அவர் பொனம் உருஞ்சல்
நிறம் மாறா பூக்களிடத்தில்
சேரவைக் கிளியும் சொந்தம் தான்

கண்கின்ற எதிர்காலம்
கவால் கறைந்த கார் காலம்
உல்லாச வரழ்வை யென்னி
ஸ்ரூபம் விழி உறங்கியது போதும்

விரிந்து விழு உன் இறைக
விட யவையே கரண்ட்டும்
விழி காங்கும் நேரம் - அந்தி தான். *

உண்மைக்கு காயம்

கல்லூக்கும் சரம் இருக்க
மனித நெஞ்சத்துவ் ~ சரம்
இல்லை இல்லை

பணம் என்னும் பொருளுக்கே
பந்தி வைத்து
குணத்தை குழியில்
புதைத்துவிட்டான்
உண்மைக்கு காயம், வலிக்கிறதே

இருட்டுக்கும் விழியிருக்க
இவன் விழிகளில்
நனோ ஓரியில்லை
புதிய பூக்களில் நகம் பதித்து
இறக்கை விரிக்கிறான்
இதழ் பற்கது
விட்யா இருவு எத்தனை கோடி
மாரா காயத்தில் மஸர்கள் பரத
நிலவு சொல்லும் ~ சாட்சி யென்றால்
உத்தமர் உண்டேர இவ்வுலகில்
உண்மைக்கு காயம், வலிக்கிறதே

அன்னை தந்தை
அழகுச் செடியில்
புலரா இருளியும்
பூக்குது மழைவைகள்
நதியின் சரம் வற்றினரவும்
விழியில் சரம் வற்றவில்லை
அன்னை மில்லா அனாதையிவர்
உண்மைக்கு காயம், வலிக்கிறதே
குற்றம் அற்ற மிஸ்னை மனம்
அழறகே அது அன்னையிடம்
பறந்து சொல்ல ~ இறக்கை இல்லை
வனத்து பூவும் உறவுக்களில்லை

வறண்ட வனத்தில் உதிர்கிறது
 அன்னித்திருக்கலூரம் அன்றே அன்னை
 சின்னப் பூவை தன் மதியில்
 ஏன் எறிந்தான் அனாமையாக
 அலைமர விழுதுமில்
 உண்மைக்கு காயம், வலிக்கிறதே

ஊஞ்ச ஸாரும் செஞ்சிற்கு
 உறவும் இல்லை அன்பிற்கு
 நீதி தேவன் வரசலிலே
 தினாம் சூடான்டுக்குள் கூடியும்
 குயில்கள் இது

பட்டமரம் துள்ளிக்கவில்லை
 வெட்டிய விறகாய்
 சரம் வற்றி
 எரியுது எரியுது அந்தியிலும்
 அன்பு கொன்ன யாரும் இல்லை
 உண்மைக்கு காயம், வலிக்கிறதே

உண்மையின் ஒனி, நீதி
 நீதியின் கண்களில்
 கறுப்புத் துணி
 குற்றம் கண்டு
 காட்ப்பதில்லை
 நெற்றிக் கண்ணும் திறப்பதில்லை
 பொய் மரன் மின்னே
 பொன் மரன் என செல்வதேன்?

கறுப்பு துணிகள்
 விலகட்டும் விலகட்டும்
 நெறுப் பாற்றில்
 கண்கள் நீந்தட்டும்
 உண்மையின் உயிரை
 பறிக்கரதீர்
 காயம் செய்யும்
 மரய மரன்
 அதுவள்ள.

விழிப்பு

விழியோடு ஒனி மின்றி
இடம் மாறி பேரனதம்மா
இமைக்கரமல் விழி மிருந்தும்
இருங் கூழ்ந்த தெணம்மா

வாக்குமீம
விரண்ட மக்கான்
நோக்கு நோக்கு
உம் தரிமை நோக்கு
கேட்டு வரங்கி போகின்றார்
உம் வாக்கு
கேட்கரமலே வரங்கிடுவார்
உம் வரழ்வு

விழி மட்டும்
விழித்திருந்தால் போதுமா
வெநுஞ்சமும் துயிலாகு
விழித்திருந்தால்
விழிமிரண்டை
விரல் தரன் தீண்டுமா

நட்புக்கு நல் நண்பரென
ஏக இணைத்தாய்
ஏக சியாடு வஷணயலும்
கணைந்து விட்டார் கருக்கல்லின் முன்னால்

பொய் எமாழியும்
பொல்லரங்கு கெரண் டோரிடம்
நி, மெய்யுகூ அழுதரஸம்
நெய்யுகூ வைத்திருவார்
உன், ஊறுடல் அத்தணையும்
குஞ்சி துஞ்சி மாழ்ந்திடவா
நி பிறந்தாய்
அஞ்சிடாமல் ஏழுந்துவிரு

உனகு நலம்
உனகு வரத்வு
உனகு எமாழி
அத்தணையும் உன்னிடத்தில்
யாரிருத்து சென்றிருவார்
அவனியிலே.   ♦

நினைவுக் கல் - நினைவுகள்

கல்வரக்கும் உள்ளம் உணர்டு
விழி சிந்தும் நிரும் உணர்டு
மதி உறங்கும் மறவரே
மரசு படியுமோ மனசு
உணம் மறந்து

நினை வெவ்வாம் நிறைந்திருக்க
நன் பெயர் குடி
நினைவுக் கல் நரன்திருக்க

நிதம் தொழும் கைகளும்
உளம் உருகி
கணல் சிந்தும் வெந்தசமும்
என் மதி புரன் புரன்
நினை வெவ்வாம் கல்லாகுமா
விழி நிரும் நிழல் வரழுமா

நினைவுகளை கல்லாக்கி
நிறம் மாறும் நீசுனிரல்
துணர்டு துணர்டாய்
துடிக்கிண்டேன்
துயிலும் இல்ல
கேரமில் கல் நரன்
கலையில்லா கல்லிலன்டே
புனர்டேரசர் பேரட்டுடைத்தார்

துண்டாடும் பேய்களினால்
 தயவிலும் கோயில் இடந்தரவும்
 தயவிலர மறவர் நெஞ்சில்
 சுழி விடவின்றி
 இருன் ~ குடி எகரன்வதில்லை

தம்மை எகராக்தரர்
 தம் வரழ்வை எகராக்தரர்
 தலைமுறை வரழ்விற்கே
 தற்காடை
 தாம் புரிந்தரர்

நானை உத்திரவேன்
 என்றறிந்தும்
 இன்ற மலதும்
 உத்திரிப் பூவும்
 இதழ் முத்தம் தகுகிறது
 உயிர் நீத்த மறவர்க்கு

ஓன் தேடும் விழி யிரண்டை
 இயை முடி கரத்திருக்க
 கருமேக இருன் நீக்கி
 கரர்த்திகை இருபத்தேழும்
 ஓன் தந்து
 நீர் துவட்ட
 மடி சுடிந்த பிஸ்னைக்கு
 தயவிலும் இல்ல
 குடையானேன் நானும்

புல்லிங்கும் நீர் பொசியாது
 வரய்க்காலிங்கும் வழங்காது
 புச்சித்திருக்கும் புல்லரே
 கல்லையும் உழுகார்
 கல்லிலியும் கல்லான நெஞ்சேஞ்சு

குறைக் காற்று சுழல சுழல
 கேரளங்கள் கலைவது நினைமே
 சின்ன இதழ் சிதைகையிலியும்
 சிந்தும் குருதி
 மருவதில்லை நிறமே

கல்லிலியும் கல்லான எண்ணும் கொண்டேஷன்
 கணவிலாகுத்துக் கொட்டினாலும்
 எண்ணங்கள் உலர்ர பூக்கன்
 தமிழ்மூம் தரும் தரும்
 வேளமுடன் எழும் எழும்
 வேங்கையினும் வெல்லியும்

தணியது தாகம்
 புல்லிங்கும் அநங்காங்கே
 தணித்திருமே தாகம்
 தமிழ்முத் தாயகமும்
 குளிர் கால குழந்தைகளே
 தலைமுறை வாழ்விற்கே
 தலைவன், தன் பணி தந்தான்
 தமிழர்க்கே.   ♦

பாம்பாத்து

பாம்பாத்து பாடம் சொல்லும்
பண்டதறில் பஸர் இருக்க
பகல் வென்னி பாத்திட
படிக்காத மேறைகள் உண்டோ

எம் நாட்டு நநிகநநுக்கேர
என் நநநும் சாயம் உண்டு
மறை மேகம் கண்டுவிட்டால்
மறைந்து கொன்ற போர்வையுண்டு

காலத்தின் காலமாய்
காத சொல்லி தாங்கவைப்பார
சமுத்து மணல் அன்னி
கோலம் போட்டு அழித்திஞ்சுவர்

சிம்மாசன சந்தையிலே
 மந்தைகளாய் மேய்கின்றார்
 மழலை உயிர் குடுத்து மகிழ்ந்து
 மலர் மரலை குடுகின்றார்
 இனவாதம் இல்லை யென்றார்
 இரண்டினை வென்று விட்டார்
 புதை குழிகள் போதாகு என்றே
 புலி ஆன கவி பாருகிறார்

ஐம்பதரண்டின் ஆட்சியிலே
 அரக்கர் குலம் உச்சியிலே
 எண்ணை ஊற்றும் தருக்கரினரஸ்
 எங்களினம் ஏரிகிறதே

ஆண்டரண்டு செல்லும் என்றால்
 அம்மர நீ தேவையில்லை
 பம்மாத்து பாடத்தீவும்
 பகல் வென்றி தெரிவதில்லை

தமிழ் குலத்தின் தலைவன் வழி
 எம் இனத்தின் விடிவென்றி
 செல்லும் வழி காரம் இல்லை
 வெல்லும் வரை நாம் ஓய்வதில்லை

உறவு தேரூம் நினைவு

விடுதலைத் தாக
தீயலையே
விரத்தாய் இறுது விழயலிற்கே

அதும்பும் பூவும்
கடல் அலையை
ஙககன் ஏந்தி
காணுது உன் பனி முகமே

உறவு தேடி வந்தவனே
உணர்வு தந்து வரமுகிறாய். ♦

வங்க அஸையில்

வங்க அஸையே வங்க அஸையே
வந்துவிடு எங்கள் வரசவுக்கு

எங்கள் விருத்தைப் பறவைக்கு
இந்திய அரசேன் வலை மின்னியது
தமிழ்த் தாகத் தீ அஸையில்
வெந்தது உன் பொன்னுடலோ?

எங்கே பேரக்றாய் வந்துவிடு
சங்கத் தமிழர்
பொங்கு தமிழ் அஸையில்
உன் துளி நீரை கரைத்துவிடு
வெங்களும் குன்றும் நேரம் இது. ♦

பாணம்

பணம்
அன்றை விட
அழும் மிக்கது

தன்னை மதித்தால்
உன்னைக் காக்கும்
உன் அடிசை போக்கும்
பசி தீரா
பக்குவம் அதற்கு

அன்றை விற்று
வரங்கும் பணத்தீல்
பாசம் தானே
பலியரகுது
சடாதுமர
பணம் பாசத்தீற்று.

கண்டு கொண்டேன்

வரழும் உ_லகில்
புனிதரைத் தேடி
புனித யாத்திர
சென்றேன்

நாறும்
என்னை புனிதனரக்க

அன்னை பூமியில்
புனிதம் இல்லா
மனிதரைக் கண்டே
திரும்பி வந்தேன்
புனிதம் பயறுவேனர

கண்டு கொண்டேன்
நாறும் மனிதனே. ♦

சாதி

காதல் கணிந்தது
எனக்கும் உனக்கும்

சாதியைச் சொல்ல
ஏன் பிரத்தர்
என்னையும் உன்னையும்

நரவைய உலகில்
நம் மின்னை பிறப்பான்
புரந்தீ
ஏன் மறுத்தர்
எல் லோகும்
மனித சாதி என்று.   ♦

வாறாயோ வெண் நிலாவே

வாறாயோ வெண் நிலாவே
 வரணம் விட்டு
 கிழக்கு வரண் சிவந்து
 மீட்டுதே என் விழியை
 சிவந்த விழி ஆறுவள்ளல
 இருண்ட வாழ்வு விழயவள்ளல

தென்றல் எங்கு பேரணதேர
 தேய்ந்த நிலா காயுமோ
 நிரந்தரமா? இல்லை துறந்திடுமா
 துண்ப நிலை என் சொல்ல

எண்ணச் சிறைக மெல்ல விரித்து
 வண்ண நிலைவ வாங்கி வந்தேன்
 வரங்கி வந்த வேண்டிலே
 நிலவு சரயம் பேரணதை
 நான் அறியேன்
 சின்னச் சின்ன ஒவியமரப்
 வர்ணம் தந்து அருந்த நிலா
 தேய்ந்ததே நோட்டுத்தஞ்சை விட்டு
 தேடுகிறேன் தென்றல் இழந்து

உறக்கம் என்ற பாய் பேரட்டேன்
 உள்ளம் உறங்க மறக்கிறதே
 விழந்த போதும் விழிப்பிண்டும்
 இருளில் தானே துடிக்கிறதே
 தென்னை யினங் ~ கீற்று நான்
 தென்றலுக்கு கோபம் ஏன்
 ஆனந்த ராகம் இன்றி
 ஆடும் நெஞ்ச ஊஞ்சல்திடு

சிறு விரிக்கும் பறைவகளே
 சிற கெணக்கு தற்கேர
 மரணம் வந்து சேதும் முன்னே
 என் மதி நிலாவைக் கரண்பதற்கு. *

மின்மீடு

அண்பொய் அகல் விளக்கில்
பண்பொய் நெய் கலந்து
பாச்சு கூடர் தந்திருந்தான்
என் அம்மா

நிலா வீசும் ஒளியை
முகில் எழுந்து முடுவதன்டு
அம்மா எனும் கேஸிலின்
அகல் விளக்கு
அலைவதில்லை ஓயிற் விழுந்தும்

துணை வழியே - தனி வரலாம்
குடி மணையின் ~ கூடை இறந்து
துண்பத் தனி நண்ணத்தில்லை
நான் - தாய் மடி தவழ்ந்து
நெஞ்சக் குடை விரித்திருந்தான்
என் அம்மா

பிஞ்சுப் பாதம் நான் நடக்க - தன்
பஞ்ச நெஞ்ச இறக்குவரன்
ஏட்டா காரம் இருந்தென்ன
கட்டவன் குரியனாயினாம்
விழி நெஞுப்பால் ஏற்கது நிற்பான்
என் அம்மா

அன்னயே உன் விழி அலையில்
 என் கால் கெரப்பளங்கள் குளித்து தணிய
 மழை கண்ட பயிர் முகம்போல்
 என் வதனம் மலரக்கண்டு
 விட்டு வைத்தாய் குரியணை ~ நானை
 விடியலிக்கு வேண்டும் என்று

தாலே ~ கூடு விட்டு நீ பிரிய
 காஞ் வந்து கொள்ளியிட்டு
 காம்பினாந்து வாருக்கிறேன்
 பாதம் கட்ட குரியன்
 பரவியல்ல தாலே

தீ எழுந்து
உன் உடலை
தின்னும்வரை பாத்திருந்தேன்
மர பாவி ~ நான்தானம்மர

தாயாக நான் மரம்
 சேயாக ~ நீ.... வரவேண்டும்
 உன் பாதம் குளிரும்வரை
 என் விழியும்
 சிசரியட்டும் நீரலைகள். *

நீலவிழி

நீல வரன் வீதியிலே
நீந்தி வரும் இரட்சகரே

வரன் உயர் கண்ணி மலையும்
வென் பங்க அடைதனை
மெல்ல மெல்லக் கணகின்றான்
உன் கோடை விழி பர்வையிலே
ஜாஸ்ட என்ன செய்தாப்
கண்ணி மலைபேங் ~ இன்
நாட்டு கண்ணியகுமே

உருக்கு நீர் அடை கட்ட
உன்னிருக்க கற்றும் இன்றி
கட்டுட காடிருந்து
பறந்து வந்த பாலைக் கிளி
விரித்த இறைக சிறக மடத்து
விரித்திருந்தான் ~ தன் மனைச
வென் மனலில்

பரலாடை மேனி
மனை தழுவ
நாலாடை மில்லர
நண்ஞும் உறவாட
நீலல் வரழும் இடத்தினிலும்
ந தழுவி நின்றிருந்தாய்
யார் மடியும் வீழ்ந்தத்தில்லை ந
பரவை விழி அநூம் என்றோ

கொடியும் கொடிமலர் கணியும்
தானி மணியில் குளித்திருக்க
நீல விழி சீமிழி விரித்தான்
இமைக் குளத்தில் வீழ்ந்து விட்டேன்

அந்தியிலும் மாறவில்லை
அவன் விழியில் அழகு நீலம்
விழியை விழி பருகிக் கொள்ளா
விழி முடர இரவுகள் நாறு
விழிகளுக்கும் தெரியவில்லை

வினாச்சாகத்து ரஞ்சவிலண
சிநஞ்சுத்தில் வாழ்ந்துவிட்டு
விரித்து விட்டான் இறைக
அற்றோர மணல் காண

வெயிலுக்கே வரங்கியிருந்தான்
மரதம் பண்ணிரண்டு
வாட்டைக்கு
மலர் சுரத்தில் இதழ் தெரஞ்கக்க
ஏத்தனை மலர் பறித்திருவரன்
ஏத்தனை சுரம் தெரஞ்திருவரன்
என்னாச் சிறைக மீண்டும் விரித்துவிட்டான்
ஒத்தையிலே வரஞ்சிறேன் உதிர்ந்த இதழ் காம்பாக

அந்தே யின்றும் வரவில்லை
 அல்லி அவன் இதழ் முடவில்லை
 நீல விழி சீமிழ் குளத்தில்
 நீங்குதே கெண்டை
 நான் இல்லை

கிண்ணம் தனில் ரசம் நிறைத்து
 வண்ணம் வேறு வரைந்து விட்டான்
 மணம் மாற்றும் மங்கைக்கு
 மணல் நண்டும் உறவிறுக்கும்
 இதழ் உதிர்ந்த காம்புக்கு
 இன் ஒரு இதழ்
 உறவுவதற்கு

நீல வரணே
 உன் நிற விழிக்குன்
 விசம் கொண்ட நீலம்
 வரசம் இருக்க
 பரமும் மணக்கு
 அநூம் தெரியலையே
 வீழ்ந்து விட்டேன்
 மீனவில்லை நான். *

வீணையின் நரம்பினை

வீணையின் நரம்பினை
விரல்கள் தழவ
எழுந்திரும் ராகங்களே
தரய் மண் மடியில்
வரசப் பூக்கள்
இன நலக புரிகின்றதே

இன நலக மடிந்து
இதயதும் உடைந்து
துயர் நிலை வீழ்ரமல்
மர்கழி நன்றில்
பூ வீழி மலர்ந்திர
பாதம் நலைகிறதே

தரய் நிலப் பூவே
தனிர் மலர் சரமே
இளைய குறந்து
உயர் நிலை வாங்கிவந்திர
உணர்வலை எழுந்து
கனல் அலை நிக்கி
கனிந்திரும் காலம் இதே

இனி ஒரு தலைமுறை
தலைதனில் இடிமழை
வரன் வந்து வீழ்ரமல்
கொடி வெரன்று பறக்கிறதே
சமீர் புலிக்கொடி பறக்கிறதே

உணர்வலையே, ந உயிராணய்
கனவலையே, ந கனம் மீட்டாய்
உயர் வானில் விடி வென்றி
வீழி மலர்ந்து ஒனி வீக்கே
பாசமழை நலைந்து வரசப் பூக்கள்
கனல் நிங்கி, குலம் வாழுவே
வீரம் விலையின்றி உரம் அடைகே... *

வா வா உறவே

வர வர உறவே
 தரயகக் குமிலே
 காற்றலைதானே
 உன்குரல் தரவுகு

தாய் மொழி இழந்து
 வாய் மொழி உலர்ந்து
 கூண்டினில் இருந்து
 கூவுதல் எதற்கு

(வர வர உறவே)

புன்னியம் எல்லாம்
 புலியன எழுந்தோம்
 புலருது விட்டியல் பூக்கனுக்கு

காற்றலை பேரலே
 எழுந்திரு எழுந்திரு
 கரும்புலி எழுந்திரு
 தடைகளும் உடைந்தது

வர வர உறவே வரசவுக்கு
 தாய் மொழி பேசி
 வாய் மொழி பாடு
 தாய் நிலம்
 உனக்கும் தான்
 வேதனை விடு விடு
 மறவரின் தீயரகம் தான்
 தாயகம் கந்தகு.

(வர வர உறவே)

சிறுவர் நன்ன காத்தல் கடன்

அயிரம் கரங்களுக்குள்
 அடும் ஊஞ்சல் தெரட்டில் கட்டி
 புள்ளினங்கள் பரடலையோ - நெஞ்சே
 நீ பூரணம் கேக்கலையோ

கிளைதனிலே கூடும் இல்லை
 இரை கொடுக்கத் தாயும் இல்லை
 முகரிக்குன் வீழ்ந்திருக்கே தாயக்கு குஞ்சு ~ அது
 கேடுதயா தன் உறவை வாழ்வுக்கிண்று

தேசக்காற்று சுவாசம் உண்டு
 தென்றலோடு வாழ்ந்த இனம்
 அகரக்காற்று அடித்தாலே
 அந்தி விழி சாயவில்லை
 விடிவுகரண விழித்திருக்கே விழியிரண்டும்

காலம் இது காலம் என்று
 கரன் பதிந்து தழிராலி
 ஊரில்லாம் நிழல் கொடுக்கு
 கரம் நீட்டி அழைக்குதயா
 செஞ் சேரலைக் கரம்

இரை தேடி உண்பவரே
 புலம் பெயர் புள்ளினமே
 இரை மீட்டுத் தாருங்கள்
 பசியின்றி தனிர் குஞ்சம்
 இறக்கை விரிக்கட்டும் சுழம் எங்கும்

வண்ண வண்ண மலர்தழ்கள்
புழுதினின் மேல் புரஞ்சுதா
நாரெடுத்து தொருத்திருங்கள்
நறமணம் வீச்ட்டும்
நானை இவரே ~ நமதீழத் தலைவர்கள்

காறலின் சரல் வீச்ட்டும் வீச்ட்டும்
நீரொடு நிலம் தனில்
நறப்புக்கள் வாழ்ட்டும் வாழ்ட்டும்
சீருவர் நலன் காத்தல் கடன்
நானை தீர்ப்பார்
இவர் நம் முதுமைக் கடன். ♦

சிறுவையும் நிறுவையும்

காலங்களே காலங்களே
கானலில் வீழ்ந்து
போவ தெங்கே

சிறுவை சுமந்து
நிறுவை தந்தவண
நீ சென்ற காண்பாயோ

முன் முடி தாங்கி
சிறுவை சுமந்து
புதைகுழி போனாலும்

எம் நிலை உயர
ஏழுந்து செல்கிறோம்
நிறுவை, நிறும் வரழவே

எழுச்சிக் குழந்தை
பாலன் பிரபா
எம் நிலம் பிறந்திருக்க

அவனாடி தெரட்டந்து
அடியுதம் ஏந்தி
அவ நிலை கணகின்றோம்

இறை வாக்கை அன்றது
 இடம் மாறும் காஞ்கு
 இருள் அன்னத் தெனித்தாலும்
 மரித்தவர் எழுகிறார்
 கர்த்தவீகக் திருநரளில்.
 இதயங்கள் ஒனி கரணவே

இறைமுகம் தொலைத்து
 இருள் முகம் புகுந்து
 விழி மூடத் தயிஸாது
 சம நிலை தாக்கி
 சீவுவையில் நீவுவை
 சமத்துவம் கரண வைப்போம்

காலமும் மாறும்
 கோலமும் மாறி
 புனிதத் துளி நலைகையிலே

பாலன் யேசுவை
 பரத்தால் சொல்லு
 பாதம் பணிந்திடுவோம் ~ நாம்
 பாதம் பணிந்திடுவோம்.

விடுவான் விளக்கே

விடுவான் விளக்கே
விழி ஓன் மணியே
விடுயலின் ராகம் ந்தானே

அலையில் முச்சாய் ந் யிருக்க
அலையில் வேங்கை அணிதிரன
அந்திமம் இல்லை எமக்கிள்ளோல்
விடுயலின் கிற்றும் தெரிகிறதே

இடர் கூற் இன்னவ்
கணந்து தந்தாய்
சுழி விஞ்ஞலை விதையில்
ஓனிந்திருந்தாய்
செந்நிற நகியில் மண் நணைய
செந் நெல் மணியாய்
வனம் தந்தாய்

மறவர் குலக்கிராடி ~ மரமனே
கிட்டு மரமனே
கட்டியம் கூறம் காலமே
இகு காலமே
யாழ் நிலம் மீதில், நடக்கையிலே
உளம், யாக ஓன் உணை கரண்ணதே
மழலையர் மலர்விழி ஒடையிலே
நீரலை தனி இன்னம் காயலையே
பிஞ்சுக் கரங்களின் வணவுக்குன்னே
நீர் முக விம்பத்தில் வாழுகிறாய்
விடு வான் ஓனியாய் ~ ந் யிருக்க
இனி ஓர் அந்திமம்
எமக்கில்லை.   ♦

இதயம் பேசும் நேரம்

என்னோடு வசந்தம்
என் நானும் வேண்டும்
ஏற்கின்றபோது மழை தாறவேண்டும்

மலரோடு வண்டும்
உறவட வேண்டும்
மலர் சிங்கும் தேனில்
தனம் நீந்த வேண்டும்

ஏறிமலை பிளம்புகள்
இல்லாத போகவேண்டும்
குனர் மலை சரவலிலே ~ நான்
குன்றேறி பார்க்க வேண்டும்

புயல் கொண்ட காற்றுகள்
புறம் காட்டி செல்வேண்டும்
தென்றல் தழுவும் ஓரஞ்சலிலே
திங்கள் எல்லாம் அடிட வேண்டும்

ஊருலர வகும் குரியன்
குனிரக வரவேண்டும்
மழை மேகம் தழுவி
மயில் அடிட வேண்டும்
மயில் தேரகை விரல் நீவி
தங்கழுகம் தழுவ வேண்டும்

ஓனி நிலர விழித்திருக்க
என் விழி உறங்க வேண்டும்
என் இதழ் முத்தம் இட
மலர் பஞ்சம் நரணவேண்டும்

அதி கரலை வேணன
இனப் ரலி கேட்க வேண்டும்
அது அடண்டவன் கோயில்
மணியரக வேண்டும்

யுத்தக்தின் சத்தங்கள்
அடிழ் கடல் முழுகவேண்டும்
அலையில்லர கடல் மேலே
நரன் படகரக வேண்டும்

தங்பத்தின் தாறல்கள்
தூர விலகவேண்டும்
அன்பே இன்பமாய்
இமையம் கரணவேண்டும்

தாயில்லர பின்னைக்கும்
நரன் தாயரக வேண்டும்
என் மாடமீது சுய்ந்து
அவன் விழி முடவேண்டும்

இதயங்கள் பறி மறு ~ அந்த
விண் மீண்கள் வரவேண்டும்
மூல்லை பூழுகம் பர்த்து
நரன் பசியாற வேண்டும். *

தலைமை விசுவாசம்

பெரன் வெழில் மின்னுது
விட வரணிலே
தமிழ்த் தனிரிவும்
பனி தரங்கவே

தலைமை தந்த தங்க நானோ
இளமை உங்க்கே இணையானதே

இருங் தந்து
கொடி சரய்த்த
கோடை இடியே ~ ந்
வரன்து வர்ணானை
அலைத்துச் சென்றாலும்

கனல் வீழ்ந்த காலத்தை
கறரயேற்றும் கை யிருக்க
விழியோடை நீர் இழந்து
உலகுமோ ~ இமைப் பூக்கள்

பிறர் வாழ பரம் பொருளாய்
மிறை தாங்கியே
அஸ்னன் பிரபாகரன் எழுந்தே
காம் மேவினான்

நீர் தாழ
நிதம் காய்ந்து
நிலம் புரண்ட கொடியும்

கண்ணாகிப் புலியாகி
கனம் காணுகே
சழு ~ நிலம் எங்கும்
தனிர் முகத்தில்
துளி தாங்கவே

வலை வீழு
அலை சரய்ந்து
உயிர் மரழுமோ
தலைவன் தலசயாட
தமிழினம் தரை தாங்குமோ

அந்தச் சிகப்பில்
அழுக் கடல் முழுகியே
அதிகாலைக் கதிரோணன
அலைமுகம் தந்திருக்க
சரம் ~ இணையோடு
சழும் எமதரகுதே

யாழமுகமும் ஏழிலை
சுரம் பாட ~ மரமன்
ஒக வலை தகர்த்தான்
கணை முகமாக
பொம்மைகள் ஒக கொண்டு
விளையாரும் மிஸ்வையும்
விண்மீன்கள் ஏந்தி விளையாருதே

சிங்கள அதிக்கச் சிங்னவரே
சிம்ம செப்பனம் தரன்
எம் மரமனே ~ தலைமை
விகவரச அலையிலும் படகேறு
வீகம் புயலையும் வீழ்த்தித் தந்தான்
இருவீழு ~ உறங்க இமைக்கவில்லை
சழு வழிமுறை தந்து வரழுகிறான்

சதி வலை பின்னிட
 இந்தியம் எழலாம்
 விதியென வீழுமோர
 விட வினாக்கு
 தலைமுறை வழிமுறை
 நிலையோங்கவே
 தலைவன்
 தமிழ்முத் தரஸினைத்
 திறந்து தந்தரன்

ஊர் கூடி இழுக்கும்
 வடம் தனிலே ~ சமம்
 நகருது, நகருது விடயலிலே

விசுவாசத் தலைவன்
 விழி அலையில்
 விடயலின் விழுதும்
 குளித்து எழு
 மறவர் கழுத்து நலைகதனிலே
 தலைமை விசுவாசக் கயிறு
 வடம் ஆனதே

இனி யொரு யுகம்
 ராமக் கெதற்கு - இது
 இரண்டாம் மிலேனிய
 மின் ஜெடு. *

பெண் னோடு காண்பதெல்லாம்

வெமல்ல..... வெமல்ல..... தீரந்தகு நெஞ்சம்
 இன்ப மழையில் நண்ணியது கொஞ்சம்
 கொள்ளள அழகில் கோடி நட்சத்திரம்
 என் கண்ணின் மணியில் - பெண்
 னோ மின்னும் உயிர்ச் சித்திரம்

கலகல வெறும் கைவளை ஓசையும்
 தண்டை காலிலே தவழும் கொலுகும்
 ஜல் ஜல் வெனவே ஜதியினைத் தந்து - நின்
 றிருந்தான், பெண்நிலர ஜன்ன லோரம்

அழகேர.... அவன் சிலையோ....
 புதுக்கவி தனில் எழுந்திடும் புயலோ.....
 கொடியிடை நீராடும் வேணுயிலும் ~ ஆத
 வணைத் தேடும் அல்லி மஸரோ....

முகில் முடும் மத்தியன, திறர முடவில்லை
 நீந்தவரும் கற்றுக்கும் தடையேதும் இல்லை
 வில் போன்ற புருவமதில், விளையாடும் கூந்தலை
 விழி யேறும் விரலால் நீக்கி
 வேல் விழி எய்துவிட்டரன்
 வீழ்ந்து விட்டேன் விழியிலே ~ என்
 இன நெஞ்சம் படகிலே

ஆலமரக் கிளைதனிலே
 பாடும் குயில் அறைக்கையிலும்
 பாடரத நெஞ்சமிது
 பாடுதே அவன் இதழ்கண்டு ~ பாரி
 சாதப் புவிடம் கற்றவரும் வண்டினைப்பேரல்

பரவாடத் தாவணியில்
பருவ எழில் பூத்துநின்றான்
தாலாட்டும் தென்றலியும் ~ இன
நெஞ்சை, தாவணியாஸ் வாட்டுகிறான்

துளித் துளியாய் மழைத்துளியும்
தொடத் தொடவே சில்லகின்றான்
இனம்பிறை ஓரத்திலே
மழைத்தி திருந்தான் இதயமதை
துளியாக நானில்லை
துவட்டுகிறான் என் மனசை
இதயங்கள் பரிமற
இடம் கேட்டேன் இனநெஞ்சில் ~ இல்
லை யென்றே சொல்லுகிறான், இடை யழகால்

காற்றோடு காற்றானேன்
நல்வேர்கும் நிழ ஸானேன்
உச்சவேணை உஷ்ணத்திலே ~ அவன்
உள்ளங் காலைத் தொட முணந்தேன்

நசனே நில்லென்ற ஒலி மழங்க, நிம்ரந்தேன்
விழியாலே ஏத்து நின்றான்
விரக தூபம் இல்லாக் கலைமரன்

கன வெரிந்து நீராக
இமை திறந்து ஒளி காண
மின்சாரப் பூ வெடுத்து
மீட்டுகின்றேன் இதய வீணை
பெண்ணோடு நீந்தும் கண்கள்
கணையாட்டும் சம்சார கணவுகணை

முடிவெழுதிச் செல்லும் முன்னே
ஏழுதுகிறேன் முகவுரை
முன்னி ஸரும் மலருக்கு

எங்கே எங்கள் வெண்ணிலர்
தழுவிச் செல்வதேன், காது மேகங்கள் உலர
பொன்னகை யில்லை, புன்னகையும் இல்லை ~ வணக
யேந்தும் கைகள்லே ஏந்துகிறான் அடியுதங்கள்

அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பியன
நான்கு வகைச் சீதாநங்கள் ~ சீர்
கொண்டுவந்தான், அன்னை யன்று

சழுமகள் இவள்டத்தில், அதிகம் ஒன்று
கண்டு கொண்டேன், இவனும் வேங்கை யின்று
வைக்கறையில் தூங்கவில்லை
ஏழுகின்றான் பாச்சறையில்
வாசம் இல்லர் மஸரல்ல
வசந்தத்தைத் தேடுகின்றான்

மழலை யெனத் தவழ்க்கயிலே, ஒன்றநானான்
தாய்க்குப் பின் தரவிமன, இரண்டாணான்
அன்னைக்கும் பின்னைக்கும், நடுவாகி
நான்காகி நலம் வாழுத் துணையாகி
அகம் கொண்ட சிறையின, புலியரணான்

ஐங் குண வேர்வித் தீ
கண ஸரகி
அறாகி நதியாகிக் கடலரகி
அங்க்கவும் அழக்கவும் நிகராகி
ஏழுகும் காணுகின்ற நிலவாணான்
என்னிறன்றம் இவனே தாயாவான். *

விழியல் பூக்கள்

அனால் வீழ்ந்தும் கணல் வீழ்ந்தும்
வேர் அறுந்தும் மரம் சுயந்தும்
காம்பிழுந்தும் வீழாத மொட்டுக்கள் நாம்
சர நெஞ்சம் தலை கோத இதழ்கள் விரித்து விட்டோம்

யுக்தமுணை கரயக்தில், நித்தம் ஸரத்தம் வடத்தாலும்
புஞ்சி மண் மேலே, பூச்சியமாய்க் கிடந்தாலும்
செரத்திச் செல்லும் கழகின் நகம்
மிஞசு உடல் கிழித்த போதும்
அஞ்சிச் சரகவில்லை அவனியிலே நாம்

செஞ் சேரலை நிலத்தினிலும்
அறிவுச் சேரலை அகத்தினிலும்
பிஞ்சப் பாதம் நிழல்தழுவ
துளிர்த்துவிட்டோம் - இனி
துண்பம் இல்லை வரழ்வில்

தாண்ததலைவன் தேரழில்
 நல் பதியாய் எமை இணைத்து
 நண்தகுச் சென்ற நல்லவனே
 கரந்தஞ்சுபன் மரமனே
 அன்னன் தந்தை அன்புறவை ~ அன்னி
 தருகிறான் நம் தலைவன் தினம் தினமே

இங்கு வெட்டப்பட்ட வரழ்வும் இல்லை
 வேறுதந்தோர் யாருமில்லை
 உற்றநிலம் மறந்து
 ஊரைவிட்டுப் போனவரே கேள்வி

பாத அணிக்குன் பாதம் புதைத்து
 கவச அங்கிகளில் பெரம்மைகளாகி
 கதந்தீர் சுவரசம் இழந்திழந்து ~ உருக்கு
 நீராய் நீங்கள் உறைந்தது பேரதும்

தென்றலுக்கும் திங்களுக்கும்
 ஏங்கனுக்கும் கரரமில்லை
 விடுயலுக்காகவே விரிந்த புக்கன் நாம்
 கதந்தீர் சுவரசம் உண்ண விழரந்து வாருங்கள்
 நெய்தல் நிலச்சாரலிலே குறிஞ்சி அகலாம் *

கட்டவிழ்ந்த கட்டுப்பாடு

கட்டவிழ்ந்த கட்டுப்பாடு
மொட்டவிழ்ந்து எங்கு சென்றாய்
வரழ்க்கை வழிப்பாறதையிலே
நிறைத்திருக்கு வெநிஞ்சி முன்னே
மொட்டவிழ்ந்து
கன்னியிதழும்
பறக்குது பஞ்சாய்
பண்பாட்டை விட்டு

தாய் தந்த தாலாட்டும்
தாய் நாட்டு சிதனமும்
மேல் நாட்டு மோகத்திலே
வரண்முகிலாய் தெரலைந்து போச்சே

கரதில் மின்னும் லேரலாக்கு
கரணையின் கரதில் மொடலாச்சு
ஈமகிழியர் கர்த்துழவும்
சாண் முடிக்கே வந்தாச்சு
அந்ததோரம் அந்த மணவில்
கரத்துவரங்கும் கரஸ்களுக்கு
கவுணை குமமியன கழன்றிடுச்சு

கண்ணி மலதும் சாலையிலே
கரணன மேய்ச்சல் ஓரத்திலே
வேலிக்கு ~ இங்கே வேலையில்லை
யாதுக்கும் அதில் நூயமில்லை

மேலை நாட்டு மேரகத்திலே
அப்பை மற்றும் ஜாஸ்டீயிலே
அப்பைச் சிரும் தாதுக்கிள்லரம்
அப்பைரம் ஜன்னல் மேனியிலே
அப்பூக்கிராகு மேஸ்டயிலே
அப்புகு அப்ட்டம் அப்பையிலே

காலம் இது காலம் இல்லை
கட்டுப்பாடே.....
நெயும் காவல் இல்லை
கட்டவிழ்ந்து கரும்பிருக்க
கட்டிடறும்பு மேய்கிறதே
வெண்ணம் கண்டு
கால் பதித்த
வெண்ண மனித்துகில் அங்கில்லை
உப்பனத்தில் கால்களோ
கால் மற்றும் வேகத்திலே
காரையிது விழியில் கரணல் நீரே

ஆடி வினா கூடுக்களை

அடிடி வினா தனை
 கூடுக்களைவேறம்
 முரசம் கொட்டுங்கடி - பொங்கு
 நமிடி முரசம் கொட்டுங்கடி

நமது சமீ மண்ணில்
 நாக வினா தாவும்
 வந்சகர் ஏதுக்கடி - கிளியே
 கொரும் வந்சகர் ஏதுக்கடி

தந்தையும் தாயும்
 எந்தை முன்னோரும்
 ஏற்றம் இறைத்த நிலம் தனிலே
 பூவுக்குள் நாகமாய்
 ஒன்றிதிருந்தே
 கண்கள் பறித்தாரடி ~ கிளியே
 எமது உயர் அன்னி ஏறித்தாரடி :அடிடி வினா

நெற்று ஒரு காலம்
 புத்திரி அணைத்து
 ரத்திரி வாழ்ந்து விட்டோம்
 என்பத்தி முன்று அடிடி இருளில்
 அஹரரோ மறந்துவிட்டோம் ~ நாம்
 அஹரரோ மறந்துவிட்டோம்

இச்சையுடனே நாக வினா தனை
 எம் மன் வினாத்துவரே ~ இச்சை
 கிளியல்ல இறக்கை விரித்ட
 அக்கினிக் குஞ்சுகள் நாம்

நல் விதை நரம் வைத்து
 செந்தீர் ஊற்றிடும்
 நம் தமிழ் சமீமங்கும்
 விஞ்சிடும் நஞ்சினை
 வேரிராடு சாய்ப்போம்
 வேங்கையை வா கிணியே :அடி விதை

பூக்களும் பிஞ்சம் புழுதியில் வீழ்ந்தது
 விடியலைத் தேடும் முன்னே
 புண்பட்ட வெஞ்சமும்
 அலைய கட்டமும் ~ இனி
 வெந்தனைல் வீழாதே

மில்லறின் ஓளியில் மின்மினிப் புச்சியும்
 மின்னலாய் எழுந்து நின்றே
 பெருங் காலத்தின் நீரில்
 ஏற்றம் இறைத்து
 கரணலைக் கரைக்கின்றோம்

காலங்கள் எல்லாம்
 வசந்தங்கள் வீச
 காற்றினில் கலந்தவரே
 மரயங்கள் அகன்ற
 மறவர் உம் ஓளியில்
 மலர்து எமதிழுமே :அடி விதை

உயர்ந்த தானம்

உயர்ந்தவன் நரவினன்று
உந்தத்திலே ஊனமுற்று
இறப்பிலே சணம் உறும் மனிதர்

மரண்புடையோன் மகன் என்று
தாழ்வு நிலை எண்ணமுற்று
அன்னதரணம் அன்னியிட்டால் போதுமா

கண்ணியத்தைக் காத்தவிடு முன்னால்
புண்ணியம் நிலைத்திருக்கும் மின்னால்

கொட்டவிடும் குருதியினால்
ஏட்டவிடும் அடியுமுக்கு
செட்டு இரத்தம், தந்தரலே போதும்

மரண வரசல் காற்றும் உயர்
மீழும் போது ஜனனத்தில்
இறைவணனயே உன் உருவில் காற்றும்

அடிமை அல்ல என்விறமுந்து
விடுதலை வரங்கி வர
வளர்த்திருக்கு வேங்கை இனம்
உயர் யாகம் - அந்த
வேன்வியிலே ஊற்றிவிடு
குருதி, கார்ந்தியம்

சண்முகம் பட்ட உடல் தனிலே
அங்கம் விட்டு சிந்தம் குறுகி
தந்தீடு எழுந்தே வரும்

வேங்கை தந்திடுவரன் நிந்தனைக்கு
தமிழ்மூம் பாரும்

யாசகத்தின் ஜீவன்களோ
யாசக்கும் நிலை ஏதற்கு
இதும்பல்ல நிந்தனைக்கு இதயம்

பண்டயனி எழுந்து
பணகவணை வீற்றத்தீடுவே
கொடை கொடு நெஞ்சே இக்காலம்

இளவேனில் காலத்தின்
இளம் பேரு குமிலும் ~ கணல்
வீற்றந்து கூவ மறந்த பேரதும்
கணம் வென்று வருகிறார் பாரும்

நிலம் மீழும் நேரமிகு
நீயுறங்கும் காலமஸ்ஸ
வரனத்தைத் தொடர்ந்தே கடலும்

துணி கொண்டு வந்துவரிடு
சேரட்டும் விருதனை வேறுக்கே
செங்குகுதி நிரும்

+

வாக்கும் வாழ்வும்

புவி வாழ் மனசே
பூக்கனோர்நும் கோயம் ரணை
சாயம் போகா நிறங்கள் என்று
வரக்கும் வரழ்வும் வரழத்தரணை

நெய் விளக்கின் உயிர் தவழ்ந்து
நெஞ்சின் சரம் காயும் நியே
கட்டும்விரலால் கற்றம் ஏற்கு
சரம்பல் குளித்து தாங்குகிறாய்

தாங்கும் போதும்
கணவில் கோலம்
இரவு வரன், கண்கணைப் போல்

திரும்பிப்பார்
இறந்தீட்ட நஷ்ட்கணை
அழக்கடல் சங்குக்குன
அந்த ஒலி கேட்கும்

துழந்தையாகத் தவழும் போதல்
சீன்னப்பாதம்
மண்ணில் எமல்ல
இடறி விழ்ந்து மேவாய் நொக
பெறங்கியதேன் கோயம்
தரயவன், என் செய்ய?

இன்பழும் துண்பழும் இரு விழி கரண
கந்ததகு ஏக்கம்
உன் இள விழி நோக
மடை திறந்த அறை போல்
மனம் விரிந்து நடந்தாய்

எட்டாத வரண்நிலர
குடுவதில்லை நெஞ்சை
சீட்டாகப் பறந்தாய்
சிந்தும் துளி அள்ள
அந்தியில் அந்த நிலர
பந்தியில் காணோம்
மஞ்சம் வந்த பெண் நிலர
வெண்ணிலரவே நீ அறியாய்

வெட்டவெளி பெரட்டலியும்
பட்டு நிலர ஒன்மினியும்
வட்டமுகம் தொட்டுடைவே இன்பம்

இதயம் வெட்டும் கிளி உறவானால்
நெஞ்சைச் சுட்டு விழும்
அந்த மஞ்சம்

வரழ்க்கை எலும் பாடமதில்
வரலிபத்தின் ஓடம் செல்ல
ஓடுவதில்லை
வேறு நதி வரழ்வில்

நிரலையில்
சிந்தும் மஹாத்தங்கியில்
காற்றமடைத்து நீந்தும்
கிற குமிழ்கள்
வங்கக்கத்தியும் வரழ்வு தான்
சங்கமித்தால் வரழலரம்

முனைமுடிச்சு வரழ்வினியும்
தேய்ந்து வளரும்
பிறை நிலர்

குரியன் தெரடாத மதி என்றால்
வரலில் தெரிவதில்லை ~ மாதம்
ஒர் முழு நிலர்

இருநும் ஓளியும் உணக்கே உணக்கு
நரையும் திரையும் வரழ்க்கைப் பரிசு
மீண்டும் தோண்றும்
வரலில் விளக்கு
வளர் பிறையே ~ மன்தா
உன் வம்ச விளக்கு

நெஞ்சே நெஞ்சே நினைவைத் தொடு
வரக்கும் வரழ்வும்
நிறங்கள் மரபும்
நித்தியம் அல்ல நிதர்சனம் ஆகும்

நித்திய ஜீவி
மரணம் ஒன்றே
சத்தியம் எழை வென்றுவிடும்

மன்னன் என்றும்
மரமுனி என்றும்
இறவா வரத்தில்
எவரும் இல்லை
நதி காத்து வரழ்ந்துவிடு
நித்தியம் உன் பெயர் உலகற்றியும் ஫

அன்னையும் பிதாவும்

அன்பொனம் கோயில்
தரிசனம் கண்டேன்
அன்னையே எனக் காத்திருந்தான்

தந்தையும் தாயும், எந்தனையே
பண்பொனம் சீகரம்
ஏற்றவைத்தார்

பூ..... உலகைக், கரணவந்தேன்
பூமிலிஸ் எனை
இறக்கி வைத்தார்

ஊறு கண்கள் எனக்களித்து
அகிலம் காண
வழிவகுத்தார்

பிந்சு வரயிதழ்
நேரதுமென்றே
பஞ்ச முஸல் தனில்
பால் சிகரசுத்தார்

செந்தமிழ் மொழி பாடலிலே
என் விழி துயில்
மனம் மகிழ்ந்தார்

பைந்தமிழ் பயிலும் வேண்ணயிலும்
என்பாதம் போகும் வழி
விழித்திருப்பார்

தந்தையின் தேரளில் நானிருக்க
ஊயிரம் கோடி
ஓனி கொருத்தர்

தத்தவம் தந்து வித்தகனாய்
தன் வழிப்பாறத
ஏனக்கனித்தரர்

கார் இருன் கூடும் வேண்டியிலும்
மன்மினிப் பூச்சியைய்
நான் பறப்பேன்

காலைச் சேவல் கூவவயிலே
அன்றையின் முகம் தனில்
தனம் விழிப்பேன்

பொற்கனஸ் கூரியன்
கத்ரி எறிந்து
என் காலடி நிழல் தனை
தெரட்டுவிட்டால்

பொன் மனத்தரயவன்
கலங்கி நின்று
பணிமழைத் துளியில்
ஏனை நனைத்து
உச்சி முதல் பரதம்
மோந்த்ருவான்

தேன் தனி
தனம் தனம்
நான் நனைந்து
தென்றலே சொந்தமாய்
வரழந்திருந்தேன்

என்னயிர் தழுவிய
தென்றலைங்கே
எனை மறந்து போனதெங்கே

தெய்வம் இல்லாக் கோயிலிலே
தரிசனம் இன்றி
தவிக்கின்றேன்

வருந்து அழைத்தும் வரவில்லை
உம்மை
அம்மை அப்பன்
அழைத்தனரோ

பிறவிஸ் பெருங்கடல் நீந்துகிறேன்
பிறந்து வந்த
நன் முதலராய்

இறக்கையில்லா
நெஞ்செனக்கு
பறந்தவர முடியலையே

இறக்கும் வேணா
என் மனசை
உம்மிடத்தில் அழைப்போ?

கனியட்டும் உள்ளம்

உனக்குள் னோ நிமிருக்க
உன் மனசை யரர் எழுத
எழுதரத பக்கங்களாய்
எத்தனையோ புத்தகங்கள்
நிழலரக உன் அடி தெரடில்

ஊழமயின் கணவை
அறியும் உள்ளம்
ஓரை அறியாது
ஒரும் மேகம்
ஏங்கே தனி தாவும் என்பதும்
யாருக்கும் தெரியாது

வாழ்வு தேடி
வசந்தம் வருவதில்லை
வாடகை வீரு தேடி
தெனீக்கள் போவதில்லை

உரம் உண்ண உன் எநுஞ்சம்
புறம் ஏற்கு வரழ்வது ஏன்
ஊரோடு நீயிருந்தால்
வேரோடும் உன் வரழ்வின்லே

கட்டிலைக்கு காத்திருந்தா
விழியைக் காக்கின்றன இமைகள்
தாசி தாண்டுச் சென்றாலும்
விழிக்காக நண்ணக்கின்றதே எநாடுயில்

நண்ந்திருக்கும் நல் மனசாஸ்
நினைத்துப்பார்த்து
நீண்ட கடல் அலையைய் கரையைத் தொடு
நனைத்துப் போகும் நல்லவரை
நனைத்துப் பார்க்கும் நேரமிது

உண்மை வரழ்வு
இருந்தாலும் இறந்தாலும்
கனிந்த உள்ளத்தில்
இறப்பதில்லை இனிப்பு   ♦

தியாகி திரீபன்

உண்மை அன்பு உளம் நெறந்து
 உண்ணர நொன்பிருந்து
 இன்னுயிரை சந்தது உன் நெஞ்சம் ~ தலீபா
 இந்நாளில் மலருதையா தமிழ்முழு

இஶ முணைக் கரயம் தவைய
 உன் மனசில் இருந்ததில்லை
 தமிழ்முழு குஞ்சுகளை
 கொன்றூறிக்கும் கழுது கண்டு ~ நெஞ்சம்
 கணல் கொண்டிடமுந்தாய் பேர்க்கனம்

மரபுவழிக் கண முகத்தில்
 கணனையேந்தி நீ கணமாரும் வேணை
 படையிழுந்தான்பகவன் பர்த்தீபனே உண்ணிடம்

ஆகை என்றும் அகம் பரவும் என்றும்
 ஆழமைக்குள் யுத்தம் என்றும்
 ஆதிக்கத் தேரேறியது இந்தியம் ~ அற
 வழிப் பேர் தொருத்தாய், நீ அந்நேரம்

அறவிவரன் வீசி நின்ற அறவழிப்பேர்
 தொருத்து, உன் உயிரில் நீ ஏற்றிய தீபம்
 எந் நானும் அணைவதில்லை ~ நெய்
 ஊற்றுக்கிறோம் மறக்குமர நெஞ்சம்

நல்லவரான் வீதியிலே உண்ணர நேரன்
 மிருந்து குனி நீரும் அருந்தர நேரம்
 பண்ணிரண்டு நாட்களிலே ~ தேய்
 ந்த வதய்யா உன் பணிப் புழகம்

உன் முச்சின் கவரசம்
 சமீமிக்கும் வீசுது இன்னும்

கடலேறி வந்தவர் கொடுமையால்
கறைந்தே சென்றது அகிம்சை வனர் கந்தியம்

அணர்னாவின் மடி சாய்ந்து
கண் மூஞும் வேவையிலும்
உன் நாவில் ஒலித்தகு தமிழிர் வேதம் - புலி
கவின் தாகம் தமிழ்மூத் தாயகம் ஒன்றே

எம் உயிரே நீ சாய்ந்த நேரம்
வெந்து நெரந்தகு தமிழிர் நெஞ்சம்
பொங்கும் அலை கண்ணிர் கண்ஞும் - அகம்
பாவத் தேரேறிச் சென்றது இந்தியம்

அரிய பெரிய பெரக்கிசம் என
அன்ற படித்தேன் மகாபாரதம்
நான் படித்த பரதத்தில் ஓர் வரியேஙும் - இல்
லை, உணைப் போல் ஒன்றதும் தியாக தீபம்

பண்ணின்னு நட்களிலே ~ நீ
தந்து சென்றாய் உயிர்த் தியாகம்
செந்துசேற்றுக் கடனல்ல
செந்தமிழிருக்கோர் ஓன் தீபம்
மண் மீட்டுப் போற்றிலே
அது மங்காது எப்போதும்

ஓயாத அலை நான்தும்
ஏதார்களின்ற பேர்க்கலைம்
நாலை வீழ்வது யாழ்ப்பாணம் - நல்லவர்
வீதியிலே பர்த்தியா உன் பெயர் கும்

நித்திய விளக்கே நின் சுடர் மறைவதுண் டோ
அங்கவன் ஓனியிலே அங்கமாய் வரழ்கிறாய்
விடியலின் விளக்கே விழி வீசி வருகின்றாய் - தங்க
மகனே தலீபா தமிழ்மூத் கரண்பதற்கே

நம்பிக்கை நாற்றுகள்

வான் கொரும் அகன்ற வெளியில்
வெட்கித்து நிற்கிறான்
வெட்கம் கெட்ட பெண்ணைல் ~ நெல்
விழைஞ்ச கதிரு மனி

வெட்டும் கிளி போடும் இசை
காற்றோடு கலந்து வர
கற்றுறுற்றும் விழித்திருக்க
வெண்ஞஞ்ச பெரண்ணு பாடுகிறான்

நீர் உயர நாவுயர்ந்தேன்
நாவுயர நீ உயர்ந்தாய்
நாடுயர உயரலையே ~ நீ
நல்லம்மாவோட புருசன் தானா

ஏர் புத்சு உழைகயிலே
மண்ணீன் மணம் நகர்ந்தவரே
நீர் எறிந்த மணித்துளியில்
நிலம் பொருந்து வளர்ந்து விட்டேன்

கேட்கெட்ட மச்சானே
ஞானம் இன்னும் பிறக்கல்லையா
யார்யாரோ எனை எடுத்து
தீயிலே எரிக்கின்றார்
தீந்திடும் உன் மனக
தீயவரை எரிக்காதா

வரம்பேறி வந்த புன்ன
வரன் குண்டில்
எரிஞ்சுட்டரன்
சித்தப்பிரமையிலே
சிந்துகிறாய் கண்ணீரு
செந்நீரில் குனித்த மகன்
செம்பகுத்திப் பூ தானே

இஷரோடு உறவு வரழி
உன் புன்ன விதையானான்
நரளொரு தனமரக
இவன் வென்றே வரழ்ந்தானே
விதையாகி எழுந்திருவான்
நம் இஷர வரழவைக்க

வரன் பறந்து பேரனமகன்
இஷர் மறந்து வரழுவதேன்
சரச் சிறுகன்றோர
இன்னும் இறகை விரிக்கவில்லை

புலம் பெயர் கன்றுகளே
இடப்பெயர்வின்
இன்னல் நீங்க
தாய் நிலத்தில் வேஞுன்றி
பணை மரமாய் வரழ்ந்திருங்கள்

இல்லை என்பதில்லை
சமீ நாட்டின் எல்லை
அலைகள் தொடர்ந்து செல்கிறது
அதிக தாரமில்லை
எங்கள் எல்லை ஓரத்தில்
ஏதிரி எனிமேல் இல்லை

வெள்ளிப் பணங்களை
அள்ளி விழுதுயுங்கள்
தங்கக் தாய் நிலத்தில்
அதுவி ஏழும் நீரலைகள்

நீரோடும் நிலவேரடும்
காற்றாகக் கை கொடுப்போம்
நம்பிக்கை எதந்சங்களை
நாற்றாக விழுதுத்திட்டேரம்
விழுதுகள் தாங்க
விநுட்சமாய் வாழ்கின்றோம்
விழுதுகள் சமுத்தில்
விஞாதலை தனிர்கள் நாமே *

தாயக மீட்பில் தற்கொடை தந்தோற்

தாயகமே எங்கள் தாய் மண்ணே
உந்தன் மிர்றைகள் உண்ணிட மே
கொடை கொடுக்கும் கைகள்
எடை பர்க்கவில்லை
நெஞ்சலிமலை அலையத்தில்
அழசை மஸர் பூக்கவில்லை
தற்கொடை சிகரத்தில்
குரியணத் தொடுகின்றார்

பட்டவுடல் வீழ்கையிலே
சுட்டுவிடும் தீயே
பட்டவுடல் வீழும் முண்ணே
உடல் தொட்டுவிடும்
நெறும்பு மனிதர்கள் இவர்கள்
கற்றிலே கலக்கின்றார்
கணர் பொழுதில் மறைகின்றார்
களம் சிவந்து ஏரிகின்றது
எங்கள் நிலம் விடகின்றது

சிறவொடுந்து வரும்
சிறைப் பறவைகள்
இவர்கள் அல்ல
பயக ஏற்கு வரும்
த.... பிழம்புகள்
உறங்காத விழியோடு
உயிர் வரும்கின்றார்கள்

புதிய சிறைக்குன்
 இதயங்கள் அல்ல
 இனந்தென்றல் காற்றிடம்
 பகையுமல்ல
 இனமையின் இன்பம் மறந்த
 குறவிகளல்ல

உற்றார் உண்டு
 பெற்றார் உண்டு
 அடுதே ஊஞ்சலில்
 பாச உறவுகள்
 ஆனாலும் தேடுதே கண்கள்
 தாயகத்தின் விழவை

இருன் கழந்த சமுத்தில்
 இதயங்கள் நோகின்றன
 கூடிமுந்த பறவைகள்
 சிறிகாடுந்து குடிக்கின்றன

அமைதி இழந்த குஞ்சுகள்
 அடைக்கலம் தேடவில்லை
 திசை மாறிச் செல்லும்
 முகிலாக மறவில்லை
 அன்னனின் பரசுறையில்
 ஆதுவணத் தேடுகின்றார்

கலங்கரை விளக்கிலே
 காண்கிறோம் மில்லை
 அழைக்கின்றான் கரும்புல்
 காலரதேடும் கண்களை
 வங்கக் கடல்வையும்
 வணங்கும் எல்லையில்
 சிங்களத்தின் கப்பல்
 சிரம் தாழ்க்க
 மறந்தது ரண்

தூமக்கடல் ருறினான்
 கரும்புலிக் கண்ணி
 அன்புத் தங்கை
 அங்கயற்கண்ணி
 பொங்பெயழுந்தான்
 போர்க் கப்பலைத் தீண்டி
 வெந்தனைல் பிழம்புகள்
 விண்ணணையும் தொட்டன
 நிந்திய கப்பல்
 மண்ணையும் தொட்டது

தாலியின் வேலிக்குள்
 தாரம் அஸ்ல
 தாரமாரக் குளத்தில்
 பூக்களைல்
 கழுத்தினில் குப்பி
 அணிந்து கொண்டான்
 மில்லரின் பாதையில் செல்கின்றான்

புயலம் அழியிது, பெண்ணிடத்தில்
 அந்தியும் அழியிது, அவனிடத்தில்
 எத்தனை ஓர்கள் விழிகளிலே
 தற்கொடை தருகின்றார் போன்னிலே
 புலிகளின் தாகம்
 தமிழ்றத் தாயகம் என்றே   ♦

ஆண்டவன் தேரும் ஆஸயம்

அஷச மனவரசலிலே
அரும் ஊஞ்சல் நாலினிலே
இழக்கெல்லாம் இழையேற்ற
இறை அடி தேரும் நெஞ்சே
உன் வெண் மனக் கோயிலிலே
அழக்கரம் இருன் இருக்க
இறைவாழ் வேணேர
நீ வடத்த கோபுரக் கூண்டியுர் கோ

பணம் வேண்டேன் பால் வேண்டேன்
பஞ்சாமிர்த கஹவ வேண்டேன்
நிறம் மறை பால் மனமிமன்றால்
நிதம் வாழ்வே நிழலரக உன்னிடத்தில்

அடியும் முடியும் தெரு
அஷசயில்லா அந்மனசொடு
பொய் கமந்த தாளம் பூவாய்
புரையோடுப் பேரகாதே பூநரகம் வாழ்வதற்கே

மணம் எழும் கோயிலிற்குள்
 மிதவாத முன் எதற்கு
 வெறி கொண்ட வேள்வியினால்
 தம் கொண்டு ஒடுகே
 நிறம் மாறாக குருதி, நதியாகி நரணித்து

அப்பைக்கன் ந் வளர்த்து
 அதல் அப்பாதனை ஒனி வளர்த்து
 தரண்ட்ட கதவிற்குள் சிறையிட்டு
 சிறைத்தக்கிண்றாய் சிறைதனை விலையிட்டு

சிரிக்கிண்றேன் நான்
 நீ தெரழும் கோயிலில்
 அல்லவ என்றும், யேக என்றும்
 சசன் என்றும், புத்தன் என்றும் - இன்னும்
 எத்தனை எத்தனையோர வடிவங்களில்
 உன் எண்ணாக கருவின் வண்ணச் சிறைகளாய்

உ_எளாக் கோயிலைத் தாய்மையாக்கி
 இல்லர்க்கு சர்ந்து கொண்டால்
 பூசைக்குகந்த புஸ்பங்களாய்
 அட்டகூண்வேன் உ_மை அப்பாதனை வேணன
 நான் தேரும் அப்பையும் உ_மது வெண் இதயமே ♦

பொதியின் கதி

பொதிகளைல்லாம் - பொதிகளைல்ல
 தீர்வுப் பொதிக்குன் - தீர்க்கமல்ல
 விடியும் பொழுதை - தேடும் கண்களில்
 பொதிக்குன் அவிழ்வது - புனித்த சுதங்களே

அண்டரன் தமிழன் - அசோக வணம்
 அதியில் இங்கே - அதனந்த நரத்தனம்
 பேரராட மறந்தோம் - குகரடவில்லை
 தாயகம் ஏனோ - பெண்துனிடம்

தரிசு நிலமல்ல - தமிழர் தாயகம்
 பரிகுப் பொதிக்குன் - பக்ரந்த கொள்ள
 நாடரன வந்த - பாரானுமண்றம்
 மறுப்பது ஏனோ - பாகம் கொஞ்சக
 காலம் கடந்தும் - கனிந்த வணம்
 காத்திருப்பதேன் - இலவும் பழமல்லவா

சிங்களம் சொல்லும் - மந்திரங்கள்
 மந்திரியலை - தந்திரங்களே
 தந்திரமறிந்த - அமரர் ஜி.ஜி.
 தந்திரு என்றார் - சம பிரதிநிதித்துவம்
 கிடைத்ததா அன்று - சமத்துவம்
 கிழிந்துவிட்டது - பழம்பஞ்சங்கம்

அழியவில்லை - அந்த சகப்பதம்
 சுதரங்கம் அல்ல - ஆட்டுபுலியாட்டும்
 தந்தை செல்வா - எழுக்கில் ஓப்பந்தம்
 சமஸ்தி தானே - கிழிந்தகு ஏனோ பண்டரவிடம்

எழுபத்தேழில் ~ எதிர்க்கட்சி
 எங்கள் கூட்டணி ~ பரரானுமன்றில்
 சமூம் கோரி ~ அமர்ந்தார் கதிரையில்
 புயசமம் பாரும் ~ புல்லரங்குழலாய்
 ஜே.ஆர் தந்தார் ~ உறுதிலிமரி
 அன்னை இந்திரா.... ஆலோசனையில்
 எங்கே அந்த ~ தீர்வுப் பொதி
 தெரலைந்தகு ஏனோ ~ சர்வ கட்சி மாநாட்டில்
 தெரலைந்த பொதி ~ தெரலையட்டும்
 தேடாகே இனமே ~ விட்டிருவிடு
 மாற்றம் காணும் ~ மறுமஸர்ச்சி
 வரவா என்றே ~ அழைக்கிறது
 வேண்டாம் தமிழர் ~ தனி நாடு
 வரங்கித்தகுவேன் ~ அரசியல் மாற்று
 வரவா அதுகே ~ என்னோடு
 அமரும் கதிரை ~ உனக்கே உனக்கு
 ஜே.ஆர் போட்ட ~ திட்டமிது
 அழைக்தார் ராஜீவ் ~ அருகிறுந்து

மீண்டும் மீண்டும் ~ பஞ்சாங்கிரும்
 கிழித்தவர் யார் ~ அதிக்க வர்க்கம்
 மாறலாம் காலங்கள் ~ மாறியது முகங்கள்
 மாறவில்லை அதிக்கம் ~ ஒகவரும் சிங்கத்திடம்
 வெள்ளரசு மர நிழலில் ~ பேர் வரஸ் பட்டடைகள்
 மிக்குகள் ஓதுக்கிறார் ~ புத்தனின் நாடாம்
 போதவன் வாங்கவரா ~ போகிறாய் தமிழர்
 வெள்ளை மாளிகைக்குள் ~ வீழ்ந்தது உன் தலையல்லவா

பேச்கக்கு வரத ~ பேரரங்கள் என்று
 முச்சுக்கு வீச்சு ~ பேச்கக்கள் எதற்கு
 திம்புப் பேச்சு ~ தீராமல் போச்சு
 தலைவன் நெஞ்சில் ~ அறாத நெஞ்சுப்பு
 முற்றுகை மறந்து ~ மறாது நெஞ்சு
 முன்றம்சக் கோர்க்கை ~ சமுத்தின் நிலவு

தற்காலிகப் பொதுவியன்று ~ தலை மேல் குமப்பதேன்
 பொதி கண்டு மகிழ்கிறாய் ~ நிதி ஒன்று வரங்கவே
 திக்கற்ற சந்திரிகா ~ கொடை எனக் கொடுப்பாரா
 குளத்தின் மேல் கல்லெலறிந்து ~ வாக்குக்கணை வணக்கின்றார்

பத்து வருடங்கள் ~ பிரத்தான வேண்டுமா
 பிரத்தானும் பிரந்தியம் ~ வடக்கும் கிழக்குமாம்
 பிரத்தானியர் ஆட்சியிலும் ~ பிரயாத பாகமிது
 பத்தாண்டு முடிந்தமின் ~ பத்தாகப் பிரப்பதற்கே
 பொதுவைச் சுமக்காதே ~ போர் வரன் உன் தலையில்
 இருபது ஆண்டுகளாய் ~ இழக்கின்றோம்

கட்டி வரந்த வீடும் ~ பட்டனக் கூரைகளும்
 தறந்த வெள்ச்சிகளையில் ~ சிரச்சேதம் காண்கிறது
 இருப்பதை இழக்க ~ இன்னும் பத்தாண்டுகள்
 கொடி மிடத்து செல்கிறாய் ~ தீர்வுப் பொதி நலமென்று
 வட்டத்திற்குன் உன்ன ~ மாவட்டமுமில்லை
 நாம் தொலைத்த பொதி ~ இதுவஸ்ஸ ~ சர்வ கட்சி
 மரநாட்டில்

கடிக்க ருசிக்கு ~ எவும்புக்கு அலைகிறாய்
 கலங்காதே வா ~ ஈழமண்ணிற்கு
 பொதிக்குன் எவும்பு ~ புதைதுழியில் இருக்கு
 புத்தனின் பக்தன் ~ புதித்ததில் மீதிதான்
 உனக்கும் குழி ~ நீயே வெட்டுகிறாய்
 பொதுவைத் தருவன் ~ பன்னத்தைப் பரங்கிறான்
 தீர்வுப் பொதிக்குன் ~ மாறவில்லை உன் மீதி
 பொதுவின் கதி கண்டு ~ மகிழ்கிறாய் தலைவிதி ♦

விதைகள் விழுதுகள்

மன்னை மறந்த விதைகள்
மரணத்தை நேசிக்கின்றன
மனிதம் மறந்த விழுதுகள் ~ மன்
ஸ்டிம் நேசம் இழக்கின்றன

விதைகள், விழ..... விழ.....
ஏழந்திரும் உயிர்கள்
மரணம், அதற்கு இல்லை
விழுதுகள், விழ..... விழ.....
உரம் பெறும் விருட்சங்கள் ~ புயல்
கண்டு, அஞ்சுவதில்லை

நீரும் நிலமும்
வேரிடம் உறவிருக்க
தன்றும் மலதும் மறப்பதில்லை
தன்றுயரிக் கிணத்தை
விதையியர்று வைக்க ~ இனம்
வேறாய்ப் பிறப்பதும் இல்லை
தேவ்கனி தரும், தான் உண்பதும் இல்லை

மரம் தரும் கனிதனை
சீரம் தறித்கு, அறுத்து
வரம் தரும் இறைவனையு
அவன்தரம், பணிந்து வைத்து
கரம் கூப்பித் தெரழுதிடும்

வினையறுக்க வரளிருக்கு ~ எநந்தே
விழி நீண் செலவிவதற்கு

சின்னச் சின்ன விழதபியன்று
 அலைம் விழதபை, விழதத்தவரில்லை
 தன்னை விழத்துத் தனிராகி
 விழப்பைத் தொட்டு, விட்டது விழுது
 எங்கள் தேச அலைமரம் ~ அது
 மண்ணை மறவாப் பரசுமரம்

அழறப்பதிந்த அப்பீ வேலில்
 அமீர மாயிரும் வேரிருக்கு
 கதந்திரதாக, நீர் அருந்தி
 குறிஞ்சி நிலத்தில் குடியிருக்கு

வண்ண வண்ணப் பூக்களெல்லாம்
 சின்னச் சின்ன இதழ் மஸரந்து
 அஞ்சுவர்ணம் தந்து விஞ்சும்
 அழுதுவனமாம் எங்கள் சுழும்
 அசோகவனம், மீண்டும் காழும்

விழதயும் விழுதும் விடுவிற்கே
 மண்ணிடை சென்று மரணிப்பதில்லை. *

மண்ணும் பெண்ணும்

மண்ணும் பெண்ணும்
மடி கமக்க
என்னைத் தேடும் மனிதர்
அந்தவன் இல்லை எயன்றால்
நான் தேய்வதும் இல்லை
தெரிவதும் இல்லை
அழகு நிலர..... என
என்னை அறாதனை செய்வதேன்

வின்னை இழந்து
விழுதுகள் விழுவாரம்
மண்ணில் மரணம்
அதற்கு இல்லை
பெரன்னும் பொருளும் அள்ளித் தகும்
மண்ணைப் போல் நான் இல்லை

கருவில் குமந்து
விழியும் நனைந்து
உன்னை உகந்த
அன்னையின் வழியில்
என் வரழ்வில்லை

துன்பச் சுமையை
தாங்கித் தாங்கி
இன்பச் சிறைகத்
தந்தவன் பெண்‌னே ~ அவனை
சிறுகச் சிறுகச் சிறையிலிட்டு
என்னைக் கரண
என்னச் சிறு விரப்பது ஏன்?

கற்றும் கடலும் ~ நீரும் நிழலும்
நீந்தி நீ வரழ
கேஷ் காலம்
உணைத் தாங்கித் தாங்கி
வெந்தகரம் கொண்டிருப்பதும்
மன் னே

ஓனி எடுத்து ~ ஓனி கொடுத்துவிடு
இன்னொரு நிலவு
நீ தானே
மன்-ணை பெண்-ணை
வரழ விடு
உன்னை வரழ வைக்கும்
இது விழி அதுவே. *

நம்பிக்கை

நம்பிக்கை.....

நஸ் நாற்று மரம்
உண்ணம் யெழும்
உரம் கசிந்தால்
உலகெலரம் நிழல் தநும்

தாகம் என்ற வேதன
தன் நெஞ்சு பினந்து
தண்ணீர் தநுதே
வரன் மேகம் பூமிக்கு
நம்பிக்கையின் நஸ்வைனே
வரன் மேகம் பூமிக்கு

கர் மேகம் கறைந்துவிட்டால்
உவர் நீர் - கடல் குஷ்஠தேவும்
உமிழ்ந்து தகுகிறன் குரியன்
மழை நீரை மண்ணுக்கு

நீர் உயர வெல்லுயர்ந்தும்
நீ - உயரவையே மனிசா
உய்யும் உலகு
உண அணைத்தும்
ஊன்றாத வேராய்க் கிடப்பது ஏன்?

ஏர் புதிச்சு உழகையிலே
அன்மின் அழைம் அறியலையோ
மண்மதி வீழும் ~ சிற விஷதயும்
மஸர் வாசம் வீசலையோ

கேட்டன கோடி ஜென்மங்கள்
அப்பீட்டரன்டு நண்யது புமி
நாறான்டு அப்புறும் கரணர.....
நின் பாதம் நிழல் வராஜ

மனிதர.....
உன் மனவச ந் உழகு
நம்பிக்கை நாற்றை
விஷதத்து விடு
நாணம் கொன்றும்
நெல் கதிரும்
நல் நெறுசின்
சரம் கண்டு.

குசேல மஸ்ரிடம் கேள்வி நேரம்

கேள்வி - பொன் நிறத்துப் பூவே பூவே
வெந் நிற ஒளியில்
உன் முகம் ஏனோ?

பதில் - மணமரலை சேநு முன்னே
மகரந்தம் பறித்து வண்டே.

கேள்வி - செம்பருத்திப் பூவின்
வணை கொண்ட வாழும்
உன் கையில் இல்லை தானோ?

பதில் - அடிடையிலும், ஏழ்கை கொண்ட
குசேல குறமகள் நான்
கிளிசல்கள் உடுடு
இனங் கனி கண்டு
நானாந்தன் வண்டுகள்

கேள்வி - தண்ணயிட்ட வண்டின்
இறக்கினை ஏனோ தறித்திடவில்லை நீ
விலை மகளாய் விலையாகும் முன்னே?

பதில் - அப்பீ உடல் மேனியிலே
அடை கொண்ட மரதவஙும்
உச்சி வேணைப் பொழுதைய்
தயக்கும் இன்றித் தழுவி விட்டான்

வாடி வீழ்ந்த மலைவன்னை
வண்டுகளும் விடவில்லை
சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து
ஏச்சம் உன்ன தேவனருத்தன

அழகு வணக் கூட்டுக்கு
அறையான் வயிற் ருக்கே
ஓரு மிடி சேற்றுக்கும்
வழி யேதும் தெரியலையே
சீரு காலி ஆடைக்கும்
சிறிது சிறிதாய் ~ விடை கொருத்தேன்

கேள்வி ~ மலைய் படைத்து இறைவர
மனசை ஏன் மறைத்து வைத்தாய்?
பட்டுத் துணி ஆடையிலே
பட்ட மரப் பூக்கள் இங்கே
வெட்ட வெளி வீதியிலே
சரம் சரமாய் விலைக்குத் தானே
மண்ணில் வீழ்ந்த மலை என்றா
பூசையில் நீயும் விலக்கி வைத்தாய்?
ஐயகேர..... நி என் செய்வாய்
உன்னைய் பூசிப்பவரும் பறியது பூக்களைத்தான். *

கூண்டுப் பறவை

செம் பொன் சிலை யென்றார்
சிந்தும் புன்னகை கதும்பொன்றார்
மஞ்சள் மரலை பொழுதினிலே
பஞ்சவர்ண கிளி யென்றார்

சின்ன சின்ன ஆக்ஷகளில்
எண்ணச் சிறகை நான் விரிக்க
சுத்திரம் அறியா சிற்பிக்கோ
சிறகச் சிறக சிறத்து விட்டார்

ஸ்ராதி மல்லி பூக்கனும்
கூந்தல் சேர மறுத்து விட்டேன்
மலர் மீது கோபம் அல்ல
மலரும் என்பேங் பெண்ணபதால்

வசந்த கால வணர்ப்பை எண்ணி
வரன் மழைக்கு உங்கவில்லை
முள்ளில் ஸரஞ்சும் நேரயா நான்
தென்றலோரஞ்சும் கோபமில்லை

வர்ணம் மறை வரணவிஸ்லோ
என் வரசல் மறக்கவிஸ்லை
வணாந்து நிற்கும்
வர்ணம் கண்டு
விழிகாரிலே விரசம் இல்லை

ஏழிலை ரினம் பெருத்த
பரலைவன பந்தம் நான்
மடை திறந்த நெநுப்பாற்றில்
தழுப்பாரை தகணம் செய்து
விஞுதலை விளக்குத்தூத்து
விரித்துவிட்டேன் இறக்கை தணை

மேன்மை கொண்ட பெண்மை யென்று
அண்டல் மஸருது
திங்கள் ஒன்று
தை, மரசி, பங்குனி எட்டுல்
பரஞ்சு சீந்து
வனக்குமிலும் எழுந்து.   ♦

ஏன் ?

இதயமே இதயமே
உள்ளங்கை இதயமே
உண்ணிடம் உன் ~ உன்
எணம் கருவே

மண்ணிலிருந்து ~ விண்வரை
விடைத்தன காண்பதற்கோ
நீ வணந்தாய் குறியிடாய்
உன் எனக் கேட்டு

அங்காசம் கவிழவில்லை
நீ தொழும்
காரம் இல்லை

பெரங்கும் நவை
சரியச் சரிய
அலை அலையாய்
எங்கே பேரகிறாய்

உவர் நீராய்
நீ யிருந்தால்
யார் தாகம்
தணிந்து இகரண்வார்
வேறுக்கும் வாழ்வு தர
கமிந்து விடு கரர் முகிலாய்

அரும்மி வசும் கதும்மினிலே
உருகி விஞும் இரும்பும்
ஏனென்று கோரத
உன் பாதம் தொடர்ந்து வசும்

ஏழுலதும் வாழ வைத்து
உனக்குன்னே நானிருப்பேன்
பொற் சரங்கன் குடித் தந்து
விண்மீலம் வரழ்த்துவரக்கும் *

இடம்பெயர்வு

உலகம் எத்தனை பெற்று
உருண்டு சுழலுது இடம் பெயர்ந்து

சந்தீர் குரியர் இடம் சரய்ந்து
இன்முகம் தகுகிறார்
இருன் கணன்து

காற்றம் எழுந்து வைக் வீசி
கடக்குது கரணகம்
இடம் பெயர்ந்து
கடவும் காற்றாய்
முகில் எழுந்து
மைழியனத் தூறுது
இடம் பெயர்ந்து

மண்ணில் துளிகள்
ஓருங்கிணைந்து
அவனிக்குப் பொழுநல்
பணி தந்து
அறாய் ஓடுது
இடம் பெயர்ந்து

பேருந்து - நீருந்து
 வெந்தும் பயணம் இதராறுந்து
 வரன் ஏறியும் பறந்தாலும்
 ஆண்டவன் வகுத்த
 கூட்டுக்குள்ளே - உயிர்
 ஆயுளில் குடிக்குது
 சிறையிருந்து

நீரலை மேலும் ஓடக்கன்
 ஓடத்தின் மேலும் நீரலைகள்
 ஜப்பசித் திங்கள் முப்பதிலே
 கண்ணீரில் கரைந்தன கலைகள்
 குரிய கத்தே உன் பெயரால்
 பாரிய படையணி பேரிடதான்
 யாழ் நிலமகளே நீயறவாய்
 உன் மடி பிரித்தோம் கால் நடைதான்

சக்கரம் சுழலுது சுழரட்டும்
 இடப்பொயர் இன்னலைக் கணாந்து விஞும்
 சுழம்தானே இனியியக்கு
 வண்ணியில் தரனே கால் பதித்தோம். *

அன்னை மண்ணிலே

அன்னை எங்கள் மண்ணிலே
 அழகு நிலர் ஒளியிலே
 அன்னம் உண்டு , புண்ணகைப்போம்
 தென்றல் தொழும் போதினிலே

சின்னச் சின்ன வீடு என்று
 சிங்கங்க் குடி
 ஏற்றும் வைத்து
 சமூகதை அஸ்ரிச் செல்ல
 புன்னி வைத்துக் கோலமிட்டு
 குடி வந்தாய் – கொழும் நாகமே

வெண்ணிலர் வந்திதன்ன வரணிலே
 விழி விழிவையே தேட்டுக் காட்டிலே

அன்றும் யுத்தம், இன்றும் யுத்தம்
 எமதிழுத்தில், எரியுகு முத்தம்
 சிங்கன வெறி ஆறுஞமையே – உன்
 சின்னத் தனம், நித்தம் நித்தம்

கூட்டுவிட்டு எம்முயிலர
 மாண்புக்குன்னோ பறித்தரவும்
 பரங்கவனப் பரங்குயிலே
 பாதக்கள் கடந்தேவும்
 வந்த அலை வணங்கிச் செல்லும்
 எங்கள் மன்னை மீட்டிடுவோம்

இழக்கடல் அலையேறி
வரடையென வந்த காத்தே
அமைதிப்பணி தரவில்லை நீயும்
வாழும் உயிர் பறித்திடுத்து
வாய்க்கரிச் தந்துவிட்டு
பாரதப்பணி, பகர்ந்தே வென்றாய்

தேய்ந்தும் நிலா விதரிற்று
தீயில் அது எவ்வில்லை

சமீமங்கும் சனர் படை
அகிம்சையின், கையும்
கொஞ்சகோல் எல்லை
பிஞ்சு மூல்லை மழலைகளும்
உள்ளம் நெந்து உதிர்கையிலே
விரதக் குளத்தில் விழி நலைந்து
உயிரைத் திரியாய் ஏற்றி வைத்தார்
ஏங்கன் அன்னை பூபதித்தாய்

வரழ்க தமிழ்நெ, வாழும்
நிலம் தலை
ஓனிமுக மரனவனோ
அறவழி நெறியில்
அகிம்சையின் ஓனியில்
உன் முகம் வாழ வைத்தாய்

உண்ணா நோவ்மில், உன்றையிர் உருகிட
ஏம்முளம் நெந்ததம்மர
ஶஞ்ச பநித்திஹர
வரழ்ந்திட்ட கந்தியம்
உருகி உலர்ந்ததம்மர

செங்களம் தண்ணே வெங்களம் அட்டும்
 உன் பின்னை நாங்களாம்மர
 பெரங்கு தமிழழன
 எங்கு மெழுந்தோம்
 தட்டகன் உடையதற்மர
 தமிழன விஞ்சுதலை தெரியுதம்மர

மரணம் வெல்லம்
 மறவர் போலி
 மணித்ச் சேருடனின்கே
 மண்ணயிராயும் தண்ணயிராய்ர் பேணி
 விழிந்ரீ சொர்கின்றான்

இவன் விழி அணசவில்
 வீசும் காற்றில் அணலகன் எழுந்துவரும்
 எழுந்திரும் அணலயின் அதிரவின் இடுயில்
 கொஞ்சம் அட்டசி - கொஞ்சம் பானியும்
 மாய்ந்தே மடந்து விஞ்சும்

நாம் - இன்பச் சிறைக விரிக்கும் நெரம்
 நிலவே நியும் வந்துவிடு
 பால் சேரு உண்ணும் போதில்
 உணக்கும் உடல் மகிழ்ந்திருவோம்.

மஸ்ரத் தூஷக்கின்ற மொட்டுக்கள்

அனல் விழந்தும் கனல் விழந்தும்
மரம் சாய வேர் அறந்திட்ட போதும்
காம் பிழந்து வரும் சிறார்கள் நாமே ~ சிற மொட்டுக்கள்
தலைகோதி வாழ்கிறோம் ~ மஸ்ரந்து மணம் வீக்குற்றே

கார்முகிலைக் கோதாமல் ~ சுரக் காற்றும் இறந்து ஏன்?
வெண்பானிப் பஞ்சக்கணா ~ நில வரணம் மறந்து உன்?
கோடை இடு மறக்கலையே.....
கொத்து மல்லி மொட்டுக்கணா
ஊசி மல்லி உருவங்களாய்
உணவுமின்றி வாடவிட்டேயும்

தாகம் இன்னும் ஆற்றலையே
தீயின், பரியும் தீரலையே
கண்ணிழைக்கும் கணத்தினிலே
தெரைலந்தாய் எங்கே.... தனியே நீயும்
தெராஸந்திருச்சே ~ விழியலை நீரும்

யுத்தமுணைக் காயத்தில், நித்தம் வெத்தம் வடிந்தாலும்
புதுதி மன்மேலே, புச்சியமாய்க் கிடந்தாலும்
கொத்திரும் கழுகின் நகம்
மிஞ்சு உடல் கிழித்திருக்க
பஞ்சப் பாதம் நிந்துகிறோம்
செஞ்சோலை நிலத்தினிலும் ~ அறிவுச் சேலை ஹற்றினிலும்
காந்தன் நெஞ்சு கரந்தமே ~ கார் இருனில் கண்டேயும், கடர்
பாசமே

மஞ்சன் நிலர ஒன்றுதே எம் வரழ்வில்
 அது மின்சு முக இதழ்தனில்
 தனி நாவிர் போகுதே வாணில்
 நன்றி செரல்ல நர எழுந்தாம் முடியலையே
 அது குவிந்த இதழ் கூண்டுக்குன்
 குடியிருக்கே.....
 ஊழமயல்ல எமதன்ஸம், தனியே
 நாம் செரல்லாம் நன்றி
 கேக்குதா வென்யே?

வெட்டப்பட்ட வரழ்வுமில்லை
 வேறுதந்தேர் யாருமில்லை
 கட்டுப்பாட்டு நின்றதூரு காலம்
 ஊழர விட்டுவிட்டுப் போனவரே கேஞும்

யாத அவைக்குன் பாதம் பதித்து
 கவச அங்கிகளில் பொம்மைகளை
 கதந்தீர சுவாசம் இழந் திழந்து
 உஞக்கு நீராப் உறைந்தது போதும்

உங்கள் கிணங்கிலும் சின்ன சொட்டுக்கள்
 வண்ணப் பூக்களைய் விரியட்டும் மண்ணில்
 பட்டங்கம் பூச்சியும் ~ பட்டங்கட குடுத் தர
 பாத்திருக்கே, தாப் மண்ணில்

விண்ணாரிப்பும் மண்ணாரிப்பும் நடுவின்றி
 இறக்கைகள் விரியட்டும், தாயகம் நேரக்கி
 குழும் கடல் அலையைய
 கேஞும் செரல்லாம்
 கதந்தீர சுவாசம் நாகர்ச்சிடுதே

பு விடத்தும் வாசமுண்டு
 பு வீரபும் காலம் இன்று
 நெற்று வரை நீர் மறந்தீர் போதும்
 உரம் காவி வாழ, இருகை கொண்டு வரும்

அன்னையூண்டு , தந்தையூண்டு
 அன்டு கொன்றும் அங்காவூண்டு
 கொட்டர மண்டியும்
 கொட்டுவிடகங்கள் வாழ்விலே
 காளிக் கயிறும் கட்டியின்கே வாழ்கிறார்
 இதழ் விரிந்த பூக்களே

விடயவிலே தேசமுண்டு ~ விடந்தவிடும் வாழ்வுமின்கு
 கென்றல் வந்து கைகுலுக்கும் வேவை
 புத்துச் சிரிக்குதம்மா கீற்றிடையே பாண
 வேவூர்பின்வை மகன் காலம் இவ்வேவை
 தணிகிறதே எமதீழம் நாணன

பேச்சும் வீச்சும்

எத்தனை பேச்சு
எத்தனை வீச்சு
மரணக்குழிகள்
மரணிக்கர மண்ணில்
மண்ணச எரித்து
மரணித்துப் பேச்சு

குழி கடல் இருந்திடன்ன
சுற்றுமும் எரிந்தது
சுருக்கன் மிரண் தேரம்
அதிக்கம் அலையிது

சுழிம் எங்கன் தேசம்
இல்லையென்றோ
இனம் வீழும்
இன்றுகும் தந்து
இன்னல் இதழத்தேல்
இந்தான் என்ன
எந்தாறும்
பேர் முரசம் ஒயும்

இரவெணும் கறப்புக்கன்
இதுப்பதில்லை
இறந்துவிடும்
காலையர் யை
யூனைகள்
இறக்கவில்லை இந் நாறும்

எப்போதிழந்தேரம்
எமதுரிமை
மரணிப்பதில்லை

இது எமதிறமை

எத்தனையோர பேச்சு
வீச்சின்றிப் பேரச்சு
வீச்சிசழுந்த போகு
பேச்சிழந்தேன் மூச்சு
எட்டாக் கொம்பியன
எட்டுப்பிரதமர்
எங்கோர சென்றிருக்க
எட்டும் கூரத்தில்
ரணவில் விள்கிரம
வாய் முடி ~ விழி முடி
செவி முடி ~ கிடந்தேரகும்
சமரச விவைதக்கு
நீர் ஊற்றுகின்றார்
போர் முணையில்
ஏர் முணை ஊன்றி

விவைத வளர்ந்து
விடுயம் நன்று
கனியாகுமோ
இல்லை
இலவு காத்த
இலவும் பஞ்சாகுமோ

புஞ்சையும் நஞ்சையும்
நெய்தலும்
என்றும் எமதாக
உயிரை விவகாத்தேரம், உரமாக

தடைக்கும் உடையுதே
நீற பூத்த நெருப்பில்
கடமையும் கணியதே
நேர்வேயின் துவையில்
உலக நரதே
நஞ்சைல
நயிந்தகு
தரயக உரிமையை

வரழவிஞ் ~ வாய்வையில்

இலவு கரக்கும்
கிளியல்ல நரம்
உரிமை கரக்கும்
விஞ்சைஸ்புலிகள்

வீச்சிழந்து தானாமல்
பேச்சுக்கன் ஓங்கட்டும்
ஷச்சிழந்து போகாமல்
முழநிலாவாய் வரழட்டும்

பந்தல் தழுவி
பகங்கிராத்கன்
புண்ணைக பூக்கட்டும்

களத்தில் பெண்கள்

கருவாகி உருவாகி
மட்குமக்கும் மாதாவாகி
மகப்போற தாழ்போகும்
களத்தில் பெண்கள்

கற்பியலம் கிவசம் தனில்
பொற்படையான் பூத்திருந்தென்ன
கல்யாண சந்தைபெயலம்
கட்சிக்கூடம் அதிலும்
கணமாருதே இவன் கண்கள்

உவர்க் கற்று உளம் புகுந்து
உயிர்ச் சிலையான் உலர்ந்து விழு
அலங்கர நகைகளிலே
அடிமைபெயலம் விலங்குடைத்து
காலம் எல்லாம் ~ களத்தில் பெண்கள்

நிலம் தழுவும் நதிகள் இருக்க
இவன் விழியில் ஏத்தனை நதிகள்
அத்தனையும் சொல்லும் சொல்லும்
கண்ணிரின் காவியங்கள்

புதிய காவியம் எழுதுகிறான்
புதுமையீட் பெண் சமுத்தில்
நஞ்சு மரலை நகை அணிந்து
விரித்தார் வரணில் இறைச் சிறைக
சிறையில் இல்லை இவன் விழிகள்
பேர்க்கணம் தனில் இவர் ~ எரிமலைத் தனி இவன்

அலை மேவும் களமாடி
அடிமை விஸங்குடைத்த
அங்குயற்கண் ஸரியற்கு
நீரன்ன நிலமினன்
வரணியும் சிறையில்லை
வீரவேங்கை - மறத்தியிவர்

களங்கள் புதிதல்ல இவரிடத்தில்
என்றென்றும் களத்தில் இவர்
சட்டி முணைக் காயம் என்றால்
தீயிலிட்டே வரட்டிகுவார்
புல்லங்குழல் மேனியிவர் *

வளையில் வீழா அலை

வளையே... நீ விருந்தாய்
வஞ்சகர் கையிருந்தே
உலகே எழுந்து மறித்தாலும்
அலைகள் வீழ்வதில்லை சிறையே

இண்டுகள் பதின்னரண்காய்
அவசரகாலத் தடைச்சட்டம்
உயிர் பிழிந்தபோதும்
உரிமை இழுந்து செல்லோம்

விழியின் துளியில் குளித்தே
விடியஸ் தேடி விழித்தேரம்
சிவந்து கொலிக்கும் களத்தில் - ஒயா
அலையின் எழுந்தே விருந்தேரம்

நந்தனை செய்யும் நீசரே
குதாடி இழுந்ததல்ல
தேச மண்ணும்

கய கெளரவர் என்விறண்ணி
மீளத்தர மறுத்தாலும்
எமத்திய எல்லை தனை
எவரிடத்தும் தரமாட்டோம்

ஓயரத அலை நன்கும்
மீண்டு தந்த தமிழ் மண்ணில்
மீன வழியின்றி
உலகின் கால் வீழ்ந்தவரே

பயங்கரவாதி நாமல்ல
சமாதான பிரயர் நிரல்ல
விரித்தது வலை உன் கையே
நலம் கெட வீழ்ந்தது உன் தலையே

இதை பூமி எம்மிடம் இன்று
அறையைப்பறும் அதனாடன் நன்று
அஞ்சித்து வீழ்வது யாழும் மலையும்
தனித்தமிழ் நழும் ~ தமிழரின் தாக்கே

அலையைப்பறும் காற்றிலும்
நழுவர் கரும்புலியே
அவர் கண்களின் ஓளியில்
கணல் மலையே

வெள்ளைப் பூர நியானால்
இறக்கை நியம் விரித்துவிடு
சமரச சமஸ்தி நிலை உயர
உலகே உன்னன அலைக்கிழது

♦

புன்னயகை என்ன விடை

வரங்கிவந்தேன் புன்னயகை
அன்னையிடம்
வரழ்க்கையிலே தெரலைத்துவிட்டேன்
பிஸ்னையிடம்

புன்னயகக்கு என்ன விடை
கொடுக்கவில்லை அன்னையிடம்
அத்தனையும் இழந்துவிட்டேன்
ஈயுஸ்வரை பிஸ்னையிடம்

அன்னை தந்த பரவில்
விசம் இல்லை
பிஸ்னை, வரங்கித் தந்த பேரில்
அழுதமில்லை
ஏந்தன் மனம் பித்தாக
பிஸ்னை மனம் கல்லாக
தெரலைத்துவிட்டேன்
புன்னயகை தரர தேசம்

சீன்னகுஞ்சிய வயதில்
சீற்றமில்லை
சீக்க மறந்து நான் உறங்கவில்லை
உதிரும் புன்னயகை அஸ்ரி வந்தேன்
முத்துச் சுரமாய் கோத்து வைத்தேன்
திருமணத்தில் கொடுத்துவிட்டேன்
திரும்ப அது கிடைக்கவில்லை

முருபனி விலகவில்லை
முழுநிலாத் தெரியவில்லை
தெரலைத்துவிட்டேன் அந்துச் சரம்
அது இளாமைக்கால முத்துச் சரம்

கரணல் என்று கண் விழித்தேன்
கரணவில்லை அதுவனை
இவச கேட்க மறந்துவிட்டேன்
பாரும் குயில் மறக்கவில்லை
வனக்குயிலைத் தேடுவந்தேன்
சுதியோரு கரம் சேரவில்லை
புன்னயகக்கு என்ன விலை
அன்னை அதைச் சொல்ல வில்லை

நதியோரம் நன் நடந்தும்
தென்றல் என்னனத் தொடுவில்லை
முன்னில் அடிகும் ஹரசா நான்
இதழ்களிலே சரமில்லை
இயற்கை அன்னை பெற்ற பின்னயகன்
சிரித்ததுண்டர இன்றவரை

எதற்காக என் வெந்துசில்
அடிக்கிறம் அந்த அலை
தெரலைந்த புன்னயக
தெரலையட்டும்
தேடுரதே வெந்துசே.... விட்டுவிடு
தேநடம் இல்லை, தெரலைத்துவிடு

அந்த வரணம், இந்த நிலம்
பெரங்கும் கடல் அத்தனையும்
இயற்கை அன்னையின்
சொந்தப் பின்னயகன்

இளமை குறந்து செல்லவில்லை
புன்னயக தேடி புரண்டதில்லை
காய்மில்லை....
காதல் வராற்கில்
காலம் காலமராய், வராற்கிறுதே

உங்கரதே மனமே, புன்னயகக்கு
தாங்கரது, உன் மனக
அறியுறுக்கு

யூலை வந்தால்

இடம் மரதம் வரும்போது
 முன்னம் இறு திங்கள் கடந்தது
 83ல் ஏற்கத்துடி அந்த யூலை - இன்னும்
 அணையவில்லை தியின் அலை கேளாய்

அன்று தெரட்டு வரும் யூலை
 கொன்று விட்டுச் செல்லும் முன்னே
 84ல் வந்ததுடி மீண்டும் யூலை - அது
 தாய் மொழியை பற்றத்தேனாடு கேளாய்

அன்னை மடி வீற்றிருந்து
 அழகு நிலர் பாத்திருக்க
 மஞ்சன் நிலர் வரவில்லை வரனில் ~ கரு
 நிலர், கரணவைத்ததுடி கறப்பு யூலை

நரடரா வந்த பேய்கள்
 நரபலி உண்பதற்கு
 வெட்டுட வீற்றுத்ததுடி தலைகள் - எங்கள்
 சிறைக வெட்டுதுடி வெலிக்கடைச் சிறைகள்

தந்துவிட்டேன் கண்களென்று
 குட்டமணி தந்த கண்களிலே
 சுழ விடுதலை கரணத் தரணதி அன்று - சனர்
 விட்டரா ஏற்கதுவிட்டர், சுடுகோலிட்டு

அன்று வந்த அந்த பூலை
கொண்டு சென்ற கண்களிலே
கொட்டவிட்ட தன்பம் ஒரு கோடு ~ அதில்
ஒட்டப் பிறந்ததூ வீரம் சரி பாதி

கண்ணப் பறித்த பூலை என்று
கையில் தடி கொண்டு நடந்து
நெஞ்சமும் தூர்ந்ததூ கொஞ்சம் ~ இன்று
அச்சம் கணந்து வரழுகு பரர் வேங்கையர் நெஞ்சம்

கரப்ந்த வனம் தனிர்த்து வர
கரதல் கொண்ட சமூகதில்
சாய்ந்த தலை ஏதுமில்லையாத பாராய் ~ தலை
சாயும் முன்னம் எய்துவிட்டேரம் பரணம்

குண்டு மழை வீழுக்கண்டு
குகை வென்னம் ஒடுக்கண்டு
பங்கரிலே வாழ்ந்ததூ இனம் பூக்கன் ~ இன்று
பூக்களில் ஏரிமலைப் புயல்கள்

அல்லிமலர் நீரிழுந்து
நாலிடையும் தரண் மெலிந்து
வெந்தணலில் வேகியவன் அன்று ~ அவன்
வென்ற பூலைகள் பெரண்னினழுத்தில் இன்று

கட்டப்பட்ட வெள்ளமல்ல
கட்டணைக்கு ஏவலஸ்ஸ
கத்திழுணைக் காயங்கள் நெஞ்சில் ~ புலிகள்
ஏந்துகிறார் அடியுதங்கள் மன்னில்

மில்லிடம் தேரற்ற யூஸை
மின்னவுக்குச் சொந்தமில்லை
மீட்டுக்கிறார் கரும்புலிகள் காற்றில் ~ பெண்
புலியும் நாட்டுக்கிறான் வீரம் தமிழீழ மண்ணில்

பாடாத தேவீக்கள் இவர்களால்ல
பாலஸைவனத்தில் வீற்றந்துவிட்ட பூக்களால்ல
அடிமைச் சங்கலில் அறுத்துவிட்ட, அழகு நிலரக்களாட
யூஸைக்கும் ஓன் வீசும், நெருப்புநிலரக்களாட

ஓயாத அஸை கண்டு
சேதி சொல்லும் கெண்ணங் கீற்று
அங்குதடி அங்கந்தத்தில், கென்றல் தொட்டு
வந்தால் வரட்டும், வரும் வரும் யூஸை
இன்று எங்கள் வரசலிலே.... வசந்தங்கள் கேளாய் *

ஆத்தாவின் மனசு

நாத்துவைவச்ச
நிலம் உடைஞ்சு
நாலு தனிர் முணைச்சிறுக்க
நீர் செறிந்த வரணமும்
தான் உறங்க எங்கோ பேரக
தீ எடுத்து வந்தது யர்
தனிர் மணிகள் ஏரியலாச்சு
நித்திரைக்குச் சென்ற மதை
நித்தம் எழை மறந்து போச்சு

நீயர
நெல்லுயயர்ந்து
நாழையர்ந்து வாழ்ந்த மண்ணில்
வரன் கழுது வந்துவந்து
குண்டுமுழை பெறுபிது பெறுபிது
வடிவழகரம் வண்ணமேனி
வைரங்கள் இழந்து இழந்து
துகுதி குழிச்சு சிதைகள் வீழ்ந்தும்
தீயின் பசி அடங்கலையே

விடியலுக்குக் கூழுக்கிருந்தும்
விடியலையே எம் மனசு
விடியலைத்தான் தேடி இப்போ
வேங்கையியனப் பரயிது உச்சு
பேரன அப்பன் திரும்பலையே, என்னு
என் புள்ள உறங்கலையே கண்ணு
முன்றூக்கு முன்னே முணையாக
இருளாய் இருளாய்
வினி ஒனி தந்தான்
இடியா இது வெடியா
கேரடை இடியின் கொத்தனமா
தனம் கொண்ட கழுகின் களம் நஞ்சே
விழி கொண்ட விடுக முணை கண்டு

மேகம் இறங்குதடி
மின்னல் மண்ணில் வாழுவிதன்று
முழக்கம் ஏங்குதடி
முழங்கும் புலி வீரம் கண்டு

தீயுக்கு உடலும்
தீண்டியோர்க்கு அனலும்
தமிழுக்கு உசிரும் தந்து
மரவீர மணியாய் மண்ணில் வாழுகிறான்

ஊரை எரிச்சவரே
உங்க ஊரு எம் அருகே
வரன் பறந்து எரிச்ச கழுகை
காஸ்நண்டயில் ~ என் புன்ன எரிச்சப்புட்டான்

விஷதச்ச நெல்லு விஷனஞ்சிஞ்சுச்ச
விஷனஞ்ச நிலமும் உயர்ந்திஞ்சுச்ச
விஷதக்கலையே ஆலம் விஷதய
விஷதச்சகப்புட்டேன்
என் புன்ன உசீர
ஆலைப் பேரல் அரசைப் பேரல்
வேதனை தீர்க்கும் வேம்பைப் பேரல்
நிழல் தந்து வாழுகிறான்

குடிசை ஒழுகுவிதன்று
ஏங்கலையே என் மனக
கொள்ளிக் கடன் தீர்க்கலையேன்று
கொதிக்கலையே என் மனக
நிழல் தகும் விருட்சத்தின் மடியில்
மைனாக்குஞ்சின் பாடலோடு
மனமாறி உறங்குகிறேன்

நானை உதயம்
நமக்கென விடியம்
தன்னலம் கருதா
தமிழ்றி வேங்கைகளால்   ♦

பாரதி வந்தான்

நஸர முற்றம் தனிலிருந்து
கவி எழுத நகம் கடித்தேன் ~ சிந்
தணை எழுவில்லை சிறைதந்தன நகங்கள் தான்
வருவானார வர்ணன் என, காத்திருக்கும் நிலமகனாய்
விழி காங்க மனமின்றி வின் பார்த்தேன்

வின் மீன்கள் விழி வீச
அஞ்சிடும் விழி அதை நோக்க
உச்சி மீது தானிருந்து, உரமிடுவேன் உன் கவிக்கு
அச்சம் ஏன் என்றது, வானுயர்ந்த அந்த ஒனி

அச்சமஷதக் கணன்துவிட்டு
வாஞ்சலசயுடன் வா என அழைத்தேன்
என கை சேர வந்தது அந்த ஒனி
அச்சம் இல்லாத குருகுருத்த விழி
பனித்திறரகள் என் விழியில்
தனித்துளியாய் அருவி விழி
இனந்தக் கடல் நிந்தி
கண்டுகிரண்டேன் மகாகவியின் மதி முகத்தை

தலைப்பராக கலையவில்லை
சுடர் பார்வை குறையவில்லை
இடர் யட்ட நெஞ்சம் என
இன்பத்தைத் தொலைக்கவில்லை
முடவுர முப்பத்திரங்பதில், முத்தமிழ்ப் பணி முடந்ததினை
1921 - செப்ரிம்பர் ~ 12ல் மண்ணை விட்டு சென்ற கவி
என் நெஞ்சைத் தொட்டு நின்றிருந்தார்
கண்ணை விட்டு அகலவில்லை

தயங்கவில்லை என் மனசு, கவிக்கடலைக் கண்ட மின்பு
குனி நிறைப் பருக்டவே கவி எழுதக் தமிழ் கேட்டேன்
கண்ணித்தமிழ்த் தலைவனிடம்
பொய்யிமூழி புணைந்து, இன்பத் தேன் கலந்து
சுதந்திரக் கவி பழுத்தரர் ~ அவர்
அழகு மீசையும் அசைந்த வண்ணம்

பெண்ணாட்டம் நீங்கப் பாட்டேன் இன்று
நரன் கண்ட கணர், நனவாரும் நாலும் இன்று
கவியமுதி உயிர் கொருத்தேன்
சிலையமுத்து நடக்கிறது
சிறைகள் பல உடைகின்றது
அறுத்து விட்டார் அடிமைச் சங்கிலி
என் புதுமைப் பெண் சமுத்தில் இன்று
நேருக்கு நேர் நிலர் எழுந்து, அறைக்கு நேர் அருகில் வர
அறைக்கு நிகர் அவனுமென,
கண்டுகொண்டன கண்கள் இன்று

அக்கினிக் குஞ்சு ஒன்று கண்டேன் ~ அதை
அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்
வெந்நு தணிந்தது காரு ~ தனல்
வீரத்தில் குஞ்சென்றும் முப்பெண்றும் உண்டோ
சமு விஞ்சுதலைப் புலியினைப் பார்
சரம் கரயவில்லை உதட்டினில்
துடுத்த முலைப்பரல்
மிட மண்ணுண்டு உலகினை ~ வரயினுள்
காட்டிடும் கண்ணனவல்ல, அவன்
மிடுமண்ணையும் பிறரிடம் இழக்கர...., பிரபாகரனின் மிஸ்னன்

கழுத்தீரில் இட்ட மரலை உயர் வரழ்வதற்கில்லை
கனம் கண்ட நெஞ்சம், அச்சத்தின் அடிமையில்லை
புலியின் சிவந்த விழிப் பார்வையிலே
ஏரியது பர் எதிர் பாச்சை
அஞ்சி நகுங்கிஞம் அரகம், வெந்து மடியது பர்
வேங்வித் தீ அதனில், ஜாதி வெறியும் வீழ்ந்து

ஸுரதிகள் இல்லையது பாப்பா ~ குலத்
தரழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பரவும்
சமூத்தில் இன்று ஆனைன்றும் பெண் கைன்றும்
இநு ஜாதி ஒழிய வேறில்லை எனக் கண்டேன்
மலைத் தேவன்டு மகிழ்ந்தேன்
சுதந்திர தரகம் தீர்ந்திஞிமனில்
பர் கடல் நஞ்சினையும் உண்பேன்

வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார்
மின்னர் வேறிறான்று கொள்வாரோ - என்றும்
அராமது உண்ணுதற்கு அடிச கொண்டர்
கள்ளில் அறிவைச் செலுத்துவாரோ
வேந்தன் அவையிலும், கூர் வரன் முனையிலும்
பாடும் கவிக்குயில் நரன்
இன்று பேர்க்கனப் பூமியின் , நாயகன்
பிரபாலைப் பாடுகிறேன் புதக்கவியால்

அச்சம் இல்லை அச்சம் இல்லை அச்சம் என்பதில்லையே
சிங்களத்தைப் படை வானில் குண்டு மழை வீகம் போதும்
எங்கள் படைப் புலிகளுக்கு அச்சம் என்பதில்லையே
குரியக் கதிர் சுட்டிடர்த்து, யாழ் மண்ணைத் தொட்டபோதும்
அஞ்சவில்லை எங்கள் இனம் வண்ணி மண்ணிலே

கழுத்தினிடை சுருக்கிட்ட ஆணையிறவிலே
 பறக்குத பரர் புலிக்கொடி, புதிய நூற்றாண்டிலே
 அஞ்சவில்லை அஞ்சவில்லை மாவீர மணிக்னே
 மண்ணைக் காத்து உறங்குகின்றார் அன்னை மதியிலே
 இருண்ட வரழ்வு மதியும் நானை, சமீ மண்ணிலே
 தலைவன் தந்திருவரன் தமிழ்மூம் நானை விடுவிலே

அச்சம் இல்லை அச்சம் இல்லை அச்சம் என்பதில்லையே
 உச்சி மீது நானிருந்து வெற்றிக் கவி பாடுடவே
 வானுயர்ந்த வர்ணங்கும், குளி தந்திருவரன்
 தமிழ்மூம் வரழவே.....

வைர வரன் முனை கண்ட நெஞ்சினைப் பேரல்
 மகாகவியின் கவி வீச்சில்
 விழுப்புண் தாங்கி எழுந்துவிட்டேன்
 கவி எழுதி முடிக்கவில்லை கவிச்சுடர் மறைந்துவிட்டார்
 மின்னிலே அந்தச் சுடர்
 மின்கும் மின்ரிக்கறது
 சிரஞ்சிவி பாரதியை சிரம் தரந்த்த வணக்குகிறேன்

மாவீர மறவர்

மாவீர மறவரே குறிஞ்சிப் பூக்களே
சழ தீபங்களே, இருன் கழந்து அடை
விழி முட மறந்தீர சுதந்திர விடியலுக்கே

சழ விடவிலும் இதயக் கதவிலும்
எம்மைக் காணலரம் என்றேன்
விழி சிந்தும் துரியிலும்
விடவின் சுடரிலும்
என்றும் காண்கிறோம் கணலே

மணியின் ஓன்களே மாவீர சுடர்களே
மரணம் உமக்கில்லை
காற்றிடை ஏந்திய
கரும்புலிச் சுடரினை
வர்ணாவும் அணைப்பதில்லை

கால தேவஹும் காற்றிடை சென்றான்
கண்ணர் கலக்கம் கொண்டேன்
வீரப்பின் புலி
அங்கயற் கண்ணியின்
அற்ம மன அலையில் வெந்தேன்

சிங்கக் குகைக்குன்னும்
சென்று வென்று வரும்
மிஞ்சப் பாதங்களே
வன் தனக் கழுகின்
உயிர் தணைக் கணைந்து
உலகை வியர்வில் வைத்திர்

கோடி மின்னலைக் காணுது விழிகள்
கர்த்திகை இருபத்தேழில்
பாதம் பணிகிறோம் பாசமலர்களே
விழியலை சூழக் கணலேட்டில்
நாட்டு மீட்டிலும்
நல்லுயர்க் கொடையிலும்
உயிர்க் காவல் தெய்வம் நீரன்மோ
இடர் வரட்டி வதைக்கினும்
குயர் மறந்து மலர்ந்திட்ட
மதியொழி காணுகிறோம் ♦

பாரதி, கவிச்சாரதி

எண்ணம் எணம் தேரில்
வண்ணம் மாறா வரழ்வில்
நிருதி வழகிறாய்
கவியே ..... நீ வரழ்கிறாய்

கட்டவிழ்ந்த நதியாய்
காஞ் மலை மேஞ் எங்கும்
சிராட்டு மலர்ப்புவிடத்தும் கவியரகினாய்
கொஞ்சம் இதழ் தனி பஞக்
தூணிலைக் கவியரகினாய்

கொஞ்சம் ஸி நியிருக்க கூண்டுக்குள்ளே
பஞ்சவர்ணம் கலையக் கண்டு
நெஞ்சத் தீ - நெஞ்சுவளர்த்து
மஞ்சத்திறை மாற்றியவர.....

மணத்திலே நீ வர்த்த
புதுமைய் பெண் ஜனனித்து
வேல் விழியில் தீ வளர்த்து
தீயவரத் தான் அழித்து
தன் சிறு விரிக்கின்றான்
உன் இறப்பை மீட்டெடுத்து
புடம் போட்ட தங்கமாய்
சுழுத் தமிழ் பெண்ணான்

தமிழ்டி விடவிற்கும்
 உயிர் கொடுக்கார்
 சன்ற தரய் மன் மடக்கே
 உடல் கொடுக்கார்
 தகசயினைத் தீ சுட்டும் சுட்ட்டும்
 வங்கத்தில் ஒடிவரும் நீரின் மிகையால்
 நல்ல கரமம் நிலை நியத்தி பரிசனிக்கார்

ஊர் கூடி வடம் மிடிக்க
 கேர் ஓரும் வீதியிலே
 நீ ஒருவன் வடம் மிடிக்க
 உலகிலாம் பருதே கவி
 விஜயதுக்குப் பர்த்தன் போல்
 பரமற்குச் சுரதி நீ
 பஸ்பர பாட்டிலும் பாரதி நீ

புலி சுந்த வாழ்வின் ~ புயல் சுயரக் கவியே
 கன்னிருக்கும் புவிலும் உன்னிருக்கும் தேவிலும்
 உன்னைக் கரண்கிறோம்   ♦

நம்பிக்கை நாத்து

கண்ணழக்கும் தாரம் எங்கும்
பச்சை வண்ணப் பெண் ஒருத்தி
பருவம் பூத்திருந்தும்
மாறாப்பி ஏதும் இல்லை
வெட்டவெனி என்று வேதனை ஏதும் இல்லை
வெட்கம் கெட்ட பெண்ணால்ல ~ இவன்
வினாஞ்ச நெல்லு கத்ரு மனி

வெட்டுங்கினி சுரம் மீட்ட
தக்கும் தவணை தானமிட
தென்றலுக்கு காது சொல்லி
வெணாஞ்ச பொன்று பாடுகிறான்
வஞ்சமில்லா வஞ்சியிவன்

நிருயர நாவுயர்ந்தேன்
நாவுயர உயர்ந்தவரும்
நாடுயர உயரலையே ~ அட
நல்லம்மாவோட புதுச்சும் தரன்

மஹூர ~ ஏர் புத்சுக உழைகயிலே
மண்ணின் மணம் நகரலையோ
நீ எறிந்த மனித்துளியில்
நிலம் பொருந்தி வார்ந்து விட்டேன்
கேடு கெட்ட மச்சானே ~ உனக்கு
நூனம் இன்றும் புறக்கலையோ

யார் யாரோ என் உச்சி, தீயிலே ஏர்க்கையிலே
தீயலையோ உன் மனக, தீயவரை ஏர்க்காயோ

வரம் பேற் வந்த புன்ன - தன்
வாழ்வுக்கிண கொன்னலையேர, ஆகை
விஞ்ஞலைக்கே விஷதயங்கள் - நி
சிந்துவதேன் கண்ணிரு
சித்தம் தெளியலையேர
செந்நிரில் குளித்த மகன்
செம் பகுத்திப் பூ தானே
நம்முரை வாழ்வைக்க நானினரு தனம் வென்றானே
விஷதயாகத் தனைத் தந்தான் விடியலிலே ஏழுந்திருவான்

வான் பறந்து பேரன மகன்
இயர் மறந்து போனானே
சரச்சிறைகன்றோ, விரிக்கவில்லை இறகை அவன்
கூடில்லாப் புங்குயிலும் நாடுநடாய் செல்லவில்லை
பணை நிழலில் குஞ்சுறங்கப் பாடுது பாடல் முரசெலி தான்

விஷதயங்கள் விஷதயங்கள் வென்றிப் பணங்களை
விடியலின் கீற்றிலே ஒனி முகம் கரண்ணரம்
தங்கத்தாய் நில
தனிர்க்குதும் புலிகள் தான்
உயிருக்கு விலையுண்டோ
விடியலுக்கே விஷதக்துக் தந்தார்

விழுதுகள் தாங்கித் தாங்கி விருட்சமாய் வாஹயரந்து
வாங்கிவந்தார் குரியனை விஞ்ஞலையில் ஒனிக் கீற்று
விஷதக்காக வீற்றிருக்கு களம் மீண்ட நிலம் இங்கு

காற்றோடு கை கோர்த்து
களம் கரண வா வா வா
நம்பிக்கை நற்றாய் நி இருந்தால் நிலவோரும்
முகிலோரும் விளையாடலரம்

உயிரே உறவே

உயிரே உறவே
நீ எங்கே
அலைபியன அடும் மனமிங்கே
கரையைக் கரண ஒடுக்கேறேன்
கலங்கரை விளக்கும் தெரியலையே

கோழி விழிகள்
நான் கண்டேன்
கேரளம் வரைந்தது
இரு விழியே
ஐந்தி மல்லிப் பூ விழியும்
ஐசுகம் கேட்டது அவன் விழியே
எனக்கிணத் தானே அவன் பிறந்தான்
அவன் விழி மணிக்குன் தான் இருந்தேன்

முடிவெது முதலெது தெரியலையே
முத்தகக் குடலில் முகம் புதைத்தேன்
முத்தெருத்தவன் அவன் தானே
முத்திணைத் தந்து முகம் மலர்ந்தான்

புயலே புயலே
நீ எங்கே
தென்றலை அன்னிர் பேரணிதங்கே
என் மனவரனில் சிறகிருந்தும்
பூவிழி ஓனியைக் கரணலையே
இதயம் உனக்கு உன்சிடன்றால்
ஏருத்ததைத் திருப்பிக் கொருத்துவிடு
கல் மனம் உனக்கே செரந்தம் என்றால்
ஐசுகம் கேட்டு வந்துவிடு

உயிரில்லாக் கூடு இது
உனக்கே உனக்குத் தருகின்றேன்
உயிருடன் வாழ்ட்டும் ஏருத்துவிடு   ♦

வல்வை கஜேன்

திருவல்வை கஜேன் அவர்களின் கவிதைகளை சுவிஸ் தழுவிய தமிழங்குகளில் நானும் கேட்டிருக்கிறேன். நானும் அவர் பாடும் கவிதை அரங்குகளில் சக கவிஞராகவும் தொகுப்பு நிலைக் கவிஞராகவும் இருந்து கவி நிகழ்வுகளை நடாத்தி இருக்கிறேன். அத்தோடு ஐ.பி.சி தமிழ் வானோலி மூலமாக அவரது பாட்ல்களையும் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த வகையில் திரு. கஜேன் அவர்களின் கவிதைகளைப் படிப்போரும் பாட்ல்களைக் கேட்போரும் என்னைப்போல் நிச்சயம் தங்களை அவரது இலக்கிய அரங்குக்குள் இணைத்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

திருவல்வை கஜேன் கவிதைகளில் தெள்ளு தமிழ் பத்திரிகைகளுது, அபிராமி பட்டரின் அந்தாதி மரபு வெளிப்படுகிறது. புது வடிவத் தமிழ் நயம் கவிதை மரபுகளை உடைத்து காலத்தின் கட்டாயத்துக்குள் தேளாக ஒடுக்கிறது. பொருள் நயம் களி நடம் புரியாவிட்டாலும் கவிதை கருத்தோடு ஒன்றி நிற்கிறது.

- கிருஸ்னா அம்பலவான்

பகலவன் வெளியீடு